Cupido's mengel-sangen, inhoudende de nieuwste, en aengenaemste minne-klagten, geneugelijke vryagien, bruylofts, drink en afscheyts-liederen

bron

Cupido's mengel-sangen, inhoudende de nieuwste, en aengenaemste minne-klagten, geneugelijke vryagien, bruylofts, drink en afscheyts-liederen. Wed. van Gysbert de Groot, Amsterdam 1707

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_cup002cupi01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

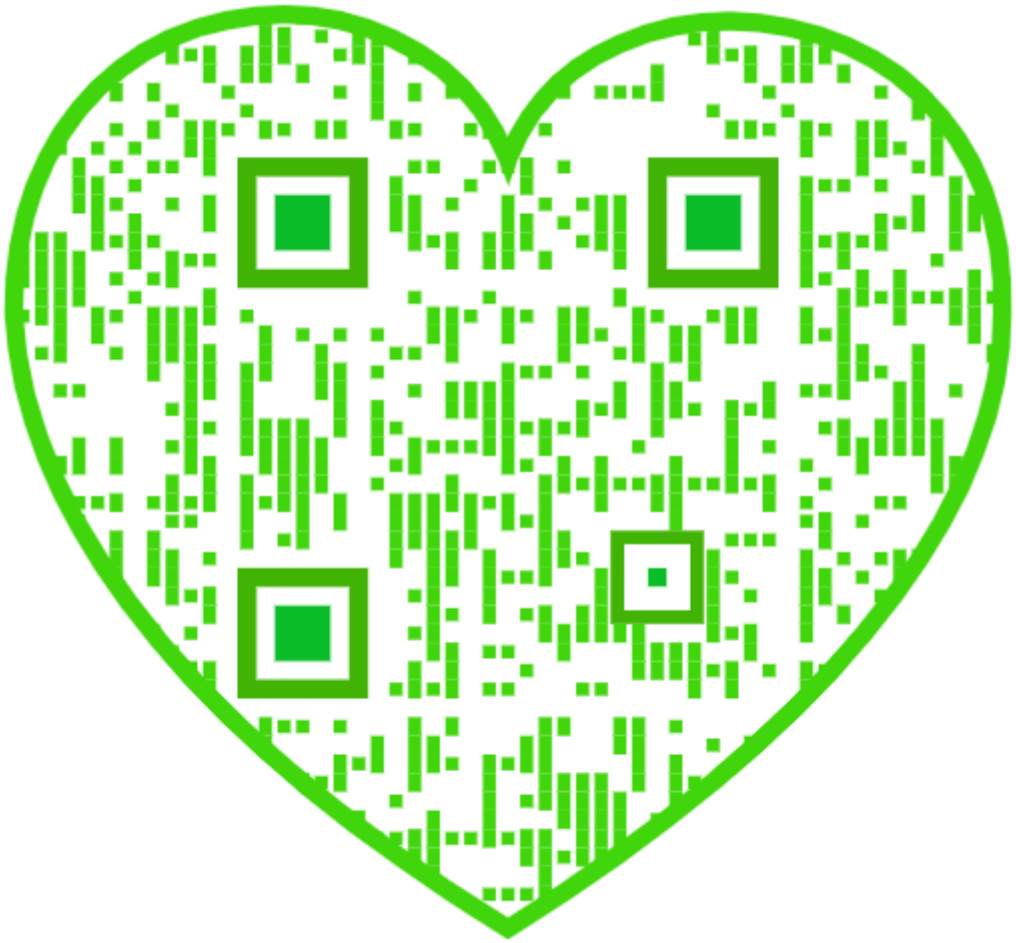

Voor-Reden

SOekt gy wat Vreugde te vergaren,
Als gy bent wat duf van Geest,
So doorsnuffelt deese Blaren,
En die wel ter deeg door-leeft;
Hier staet in 't kort beschreven,
Koddigheden die u Breyn,
En u Geeste doen herleven,
Als gy bent somtyds alleyn:
Gaet door-singt dan deese Bladen,
En door-singt die na u Sin,
Soo kunt gy u Lust versaden,
Want hier staet al vry wat in:
Nu wilt dit in Dank ontfangen,
Soo werd Ik van U geloond,
Want na Vreed' is myn verlangen,
Dan werd dit door u gekroond.

Door I.U.

CUPIDO's MENGEL-SANGEN

Scheyd-Liedeken, over een Minnaer van sijn Liefste.

Voys: Als 't begint.

HOe kan ik vrolijk wesen,
Als ik scheyden moet,
Want duysent vreesen,
Die de Liefde doet;
Wanneer de hoop ten Hemel vaert,
Met vreese staet te beven
Hier te sijn op aerd.
'k Vrees Cupido, u schigten
Komt mijn veel te na,
Elk schijnt te zwigten
Door u ongena:
d'Blinde Oorlog die gy voert,
Die kan veel quaets verrigten,
Als hy 't Hert vervoert.
Ik wil niet meer bewogen
Wesen door de Min,
'k Sal haer vermogen
Stellen uyt mijn sin,

Op dat geen meerder pijn of smert,
De stralen van haer oogen,
Schieten mijn door 't hert.
Adieu, Adieu dan wreede,
Schoone mijn Godin,
U roose Koone,
Hebben Doorene in;
U lieve Lonckjes zijn te dier,
Om hoope-loos te leven,
In het Minne-vier.

Minne-Klagt.

Stem: *Wilt u niet in 't minst, &c.*

WAt gevoelt een Minnaer pijne, Bis,
Als hy sit in Min verwart,
Sijn verliefde Ziel verquijne,
En vergaen van Minne-smert,
://: Minne-smert, ://: Minne-smert//
En vergaen van minne-smert;
Ach! wat baerd de Liefde sugten,
Ach! wat baerd zy ongenugten, bis,
Ach! hoe werd een Ziel gequelt,
Als hy zig tot Minnen stelt,
d'Allerwaerste, aller plage,
Is het Jok, bis,
Der min te dragen.
Sa, laet ons eens samen klinken, Bis,
Sa, laet ons eens vrolijck zijn,
Laet ons in het rond eens drincken,
Een verheugend glaesje Wijn;
://: Glaesje wijn, ://: Glaesje wijn,
Een verheugend glaesje Wijn;
Die verandert alle sugten,
En veel soete Ziels-genugten, bis,
Niets is dat ons meer bekoord,
Niets brengd ons meer vreugde voort,
Laet ons dan de Wijn-God prijsen,
En voor Eeuwigh, bis,
Eer bewijsen.

[SA kom mijn Vriend]

Voys: *O! Schoon cato, &c.*

SA kom mijn Vriend,
Wild gy eens met mijn klinken,
'k Sal u gesontheyt drinken,
Gy hebt verdiend,
Een schoon glas Wijn,
Kan u het hart verquicken,
't Is een Medecijn,
Een schoon glas Wijn,
Daer moogt gy 't wel mee houden,
Wilt gy vrolijk zijn.
Al was sy Cand,
Men moetse niet verwerpen,
Sy kan de Sinnen scherpen,
En baerd veel verstand,
Sy voed de Min,
En doed een Minnaer leven,
By een Engelin,
Sy voed de Min,
En doet een Vryer kussen,
Na sijn lust en sin.

Minne-Lied.

Op een aengename Voys.

HEt best op aerd is een gerust gemoet,
Dat steedts de plicht van alle deugden voedt,
En noit ontrust werd door geen laster monden,
Maer als een rotz onvrikber wordt gevonde,
In weerwil van // de Wereld schoon die woed,
Het best op aerd // is een gerust gemoet.
Ik laet de Kroon en Septer die se draegt,
En laet het gout voor die het gout behaegt,
En laet het die 't lust sig in d'wellust baden,
Een aerdse Ziel kan sig dog niet versaden,
Schoon dat hy daer // gelijck een Mol in wroed,
Het best op aerd // is een gerust gemoet.
O Goon! Wie had het oyt van haer gelooft,

Dat soo de Liefde by haer was verdooft,
Ten eenemael geheel en al verdurven,
Ey! Seg my dog waer mee heb ik 't verkurven,
Mijn waerde Lief // en opperst mijn vermaek,
Gij zijt de geen // die 't binnenst van mijn draegt.
De valse tongen geeft dog geen gehoor,
Ik zweer u dat gy zijt die ik verkoor,
Om hier op aerd me u in vreugt te leven,
Geef mijn u hert ik sal u 't mijne geven,
Want ik verga // gelijck de Sneeuw op 't velt,
Ten zy dat gij // mijn door u min herstelt.
Maer zegh my dogh, wat sal het wesen dan?
Als gy regeerd gelijk een wreed Tyran,
En lacht met al mijn tranen en gebeden,
Heb ik ten vollen dan nog niet geleden,
So bid ik u // dat gy mijn vonnis maekt,
Waer door dat ick // uyt al mijn droefheyt raek.
Bekoorlijck Beeld, beheerster van mijn ziel,
Die ik het eerst in mijnen boesem hiel,
Door 't vriendelik opslag van uwe ogen,
Doe riep ik uyt ô oogen vol vermogen,
Die mijne ziel // zo deerlijk heeft gewont,
Zijt ghy niet wreed // soo maekt mijn weer gesont.
Ik laet de Wijn voor die Godt-Bacchus mind,
En in sijn sap een smakelijk voedsel vind,
Ik laet sig die wel in de wijn haer baden,
De soete min die kan mijn meer versaden,
En voert ons ziel // vol vreught ten Hemel in,
Niets is op aerd' // of 't leeft door Liefd' en Min.

Herders Vryagie

Voys: *Verlaet gy mijn verheve Ziel.*

O Herderin ach schoone maegd!
Gy hebt mijn ziel bevangen,
Hoe dat ik nu van liefde blaek,
Gy laet mijn dog geen troost ontfangen,
Laet mijn maer een kus genieten,
Lief van uwe roder mont,
Engelin hier terstont,
So sal de Minne-pijne,
Wat verdwijne,
Door de groote gonst.
't Is of de liefde gansch en gaer,
Dan u mijn Engel is verdweenen,
't Is of gy selfs Diana waer,
Die noyt geen liefde wou verlenen,
Maer toont u veel meer genegen,
Tot een soet en stille min,
ô Schoone Herderin,
Ach, Ach! Mijn lief verheven,
Gy zijt gepreesen,
Laet mijn troost ontfaen.
Ben ik dan oorsaek van u pijn?
Ach Coridon! mijn lief en leven,
Kan ik dan u vertrooster zijn,
Met u maer eenen Kus te geven,
Cupido heeft met sijn Schigten,
My tot aen mijn ziel geraekt,
Dat ik in u liefde blaek,
Coridon gepreesen,
Gy sult het wesen,
Die mijn ziel behaegt.

[Bacchus komt dalen eens by mijn neer]

Voys: *Lagt mijn Matresse altijd om myn.*

BAcchus komt dalen eens by mijn neer,
d'Min die brenght mijn staegh in groot
'k Wil niet meer suchten,
'k Laet't minnen staen,

En ik ga klinken,
By nagt en dagen dat staet my wel aen,
Ik houw van drinken,
  Maer niet van 't minne dat's uit mijn sin
Ik houw van Bachus en niet van de min,
'k Sal van u vlugten en gaen tot de Wijn,
Doet mijn herleven,
Hout ons uyt sugten en ook uyt veel pijn,
De wijn doet leven.
  Want al u lonken en mal gesigt,
En u sot wesen mijn niet meer verligt,
En ook u leden staen mijn niet aen,
Gaet weg Sottinne,
Want u manieren die doen mijn gaen,
'k Sal u niet minnen.
  De wijn kan geven aen mijn veel vreugd
Want tminne my gans niet meer verheugt,
Ik sal na Bachus nu eens gaen toe treen,
Dat's na mijn sinnen,
Ick ben met het minnen oock gants niet te vreen,
'k Ga Bachus minnen.
  Want al het minnen 'k verlaten sal,
'k Ga nu drinken met een goet geschal,
Want Bachus die geeft aen my veel plaisier
Sonder veel suchten,
'k Sal Philis haten met al hare zwier,
'k Ga van haer vluchten.

Minne-Klagt

Voys: *Het best op Aerd &c.*

HOe pleegd de min op mijn nu steeds sijn wraek,
Sy die mijn zuchten hoordt niet met vermaek,
Ik zucht om haer maer 't schijnt het is verloren,
Helaes mijn Engel stopt voor mijn haer ooren,
Ik werd helaes// met pijn op pijn geplaegt;
Ick nu met vreugd// mijn lijden van haer draegt.

Doen ik wel eer u wrevelige hert,
Wouw buygen door mijn duldeloose smert,
Nu doen ik ook soo wyl ick uwe sinnen,
U hert als snee of loot niet kon verwinnen,
Klaegt nu niet meer ://: aen mijn u zware pijn,
Ik sal voortaen ://: als gy onwinbaer zijn.
Verslijdt u dagen in een droef geween,
En proef nu mee van 't geen ick heb geleen,
Op dat 't berou u trotze Ziel mag knagen,
Soo voelt u hert, van 't geen ick heb gedragen,
Ick klaegde u ://: veeltijdts mijn droeve smert,
Die 'k lee om u ://: in mijn verliefde hert.
Gy kost ô min van mijn geen smerte sien,
Doen gy mijn dwong u straffigheyt te vlien,
Nu sal de Nijd aen u sijn wraek ook plegen,
Gy hebt tot loon dees straf op u gekregen,
En daelt nu neer ://: van boven met veel pijn,}
Ik toon mijn nu ://: als gy ook vol Fenijn.

Een aengename Vryagie

Voys: *Jonge Meysjes hoe Verdooldt*

IK kniel nu voor u Godin Cypres altare,
En sal Venus offerhande doen,
Ik laet het Bort en ook de Glase vare,
Gy komt mijn met duysent Kusjens doen,
Maer de wijn,
Baert veel pijn,
Ach Godin,
Want gy staet nu in mijn hert en ook mijn sin:
Ick kies nu Venus uwe soete Lonkjens,
En u oog als held're Sonne-schijn,
Gy schiet mijn somtijds met u Minne-vonkjens,
En verlost mijn heel uyt droeve pijn.
Leonoor,
Geeft gehoor,
Ach mijn hert,
Dat wert geheel verteert ach door de Minne-smert.

En ik ga klinken, uwe Nectar lipjens,
By nagt en dank dan mijn brant verkoel,
Ik houw [...] vastere tipjens,
[...] ik vol vreugd als ik die voel,
Maer het nat,
Ben ik sat,
't Vat nu aen,
En laet Bacchus dan om u mijn Engel staen.

Drinck-Liedeken.

Voys: *Edel Princes, &c.*

SA drinkt eens om,
Ter eeren van Oranjen,
Sa drinkt eens om,
Waer wagtje na sa kom,
Sy is niet suur,
[Wilt maer] u Lont afblaesen,
Sa leg aen geef vuur,
Een volle Kroes,
Sa lustig nobele Basen,
Drinkt maer by de roes.
Sa Kameraeds,
't Sal u eensjens gelden,
Sa kameraeds,
De Gesontheyt van ons maets,
d'Oranje Helt,
Die sig onlangs noch stelde
Midden in het velt,
Voor sijn vyand,
Lang leven al de Helden,
Van ons Vaderland.
Sa klouw dan deur,
De gesontheyt van Oranjen,
Sa klouw dan deur,
Hey sa, dat gaetje voor,
Drinkt schoontjes uyt,
By de welvaert van Campanje,
En een goet besluyt,

So dat is goet,
Lang leef de Heeren Staten,
En 't Oranje bloedt.

De Verliefde Minnaer.

Voys: *O doelwit van de Min, &c.*

DOe ik in 't begin,
Door berg, door bos en heyden,
Met een vermoeyde sin,
Mijn teere schaepkens weyden,
Mijn selver gong vermeyden,
Dagt ik weynig om de min,
'k Lag gerust en wel te slapen,
'k Wist niet als van vreugd te rapen,
Maer helaes! maer helaes!
Hoe ongelooft,
Wert mijn de rust ontrooft.
't Was op een avond-stout,
Dat ik u eerst beloerden,
Doe kreeg ik d'eerste wont,
Die mijn hert en ziel ontroerden,
En mijn doe so seer vervoerden,
Kreeg ik door u lieve mont,
't Gelonk van u Rachels oogen,
Hemel dagt ik wat vermogen,
Wat voor kragt, wat voor kragt,
Heeft haer gesicht,
't Geen wijn so seer verpligt.
Ik heb altijt vermaek,
Als ik by u mag wesen,
Want laes, daer ik na haek,
Dat mag wel sijn gepresen,
Dan u mijn uytgelesen,
Wijl ik om mijn Rachel blaek,
Waerde Rachel hebt medogen,
Wert dog eens met mijn bewogen,
't Is gewis, 't is gewis,
Soo gy mijn begeeft,
't Mijn quael niet over-leeft.

Minne-Klagt,

Voys: *O kers-Nacht, &c.*

ACh! mijn waerde, mijn beminde,
Laet u Minnaer u dog vinde,
By dees bloeyende Fonteyn,
Ach! mijn lief, mijn Uytverkoren,
Wil dogh eens mijn klagt verhoren,
'k Leef om u in groote pijn.
Maer het schijnt gy agt geen klagen,
Dat 'k hier doe, by nagt en dagen,
Om u waerde Cloremeen,
Ach! laet gy mijn hier soo suchten;
'k Sal door bos, en berg vluchten,
Uyten daer een droef geween.
Sal ik dan geen troost verwerven,
Ach! van rouw sal ik nog sterven,
'k Leef in droefheyt en elent,
Laet mijn dog die vreugd genieten,
Pijn nog smart sal niet verdrieten,
So gy u na mijn toe-went.

Minnende 't Samen-spraek,

Voys: *Gelijck de Beeckjes vloeyen.*

Jongman,
FLora, wilt nu ontwaken,
Aurora die komt aen,
Laet u Cloris eens naken,
'k Sal met u Flora gaen,
Ach! klag, u roder kaken,
Waerom laet gy my staen?

Dogter,
Wie mag hier soo staen klagen,
En dat hier voor mijn deur,
By nagt en oock by dagen,
Met soo'n droef getreur,
Laat, gaet, ik sal 't niet wagen,
Soekt vry een aer Portuyr.

Jongman.
Flora wilt mijn aenhoren,
Ik heb u seer bemind,

Anders soo gaa 'k verlooren,
Flora u wel versint,
Ach! Lief verlaet u tere,
Waerom so trots mijn kint.

Dogter.
Jongman, 'k seg al u vleyen,
Agt ik niet meer als wint,
Daerom stelt het ter Syen,
Ik ben nog maer een Kint,
Laet, gaet, verlaet het vryen,
Want ik ben niet van sint.

Jonkman.
Adieu nu valsche Minne,
Laet gy mijn nu in nood,
Daer ik soo vast mijn sinne,
Had geset tot 'er dood,
Ach! klag, ik sal niet winne,
Ik stelte het seer blood,

E y n d e

Smeekende Minnaer,

Voys: *Tranquille la Coeur,*

O! Goon, is dit nu door mijn min ?
Die 'k u mijn Lief heb toe-gedragen,
Hoe komt gy dus verwart van sin,
Ach! sal ik dan, dus moeten klagen,
En noyt geen Lonckjens sien,
Uyt u volmaekt gesigt,
Hoe kunt gy van mijn vlien,
Daer gy de vlammen sigt,
2.
Maer ach! het schijnt dat gy u hert,
Door u Minnaer hebt toe-gefloten,
Mijn borst verteerd geheel door smert,
Om dat gy mijn so gaet verstooten,
Want in u borst bestaet,
De hulpe voor mijn pijn,
Schoon dat gy mijn verlaet,
Hoe kan ik van uw zijn.

Ach! heeft u ymant buyten mijn,
Met al sijn Lonken soo bedroogen,
So wens ik dat Godt Jupijn
Mijn quam weg-rucken voor ogen,
'k Vervloek de eerste dagh,
O pijn, ô wreede smert,
Dat ik u eerstmael sagh,
Die 'k ly om u in 't hare.

Een Klagende Minnaer.

Stem: *O Voerman van de Hel.*

SAl dan mijn droeve klagt u noyt tot min verworven?
Sal dan mijn hart vol pijn dus stadig zijn gequelt?
So moet mijn bange Ziel eylaes van droefheyt sterven,
Het geen onlijdbaer is dat nu mijn ziel ontstelt.
Ach! Filis laet geen Liefd', want selfs de wilde Dieren,
Als Tygers, Leeuw of Beer die houwent met de Min,
Die ongetoomd in Woud al bruilende gaen tieren,
Sal dan u tere hert verwerpen Nimph u sin.
Den lieven Egte Trouw die sal mijn Ziel verquicken,
En soete weder-min, maer 't schijnt gy mijn beproeft,
Dat doet mijn Filis zoet, 't is lang genoeg te sticken,
Ey! dan mijn FIlis soet, 't is lang genoeg vertoeft.
Met u verborgen Min, wilt mijn liefde betonen,
Siel-quikster laet mijn hart dat nu in liefde brand,
Mijn hoop, mijn lust, mijn vreugd, gedoogt mijn hert te hone,

Dees Trouw bied ik u aen tot u mijn waerde Pand.
O! smert verhoort mijn klagt hoe kan mijn Lief dat weygeren,
Een Minnaer die u mint, ô soete Beeldt ten oogh,
Mijn droevig naer geklagh, op dat mijn galm mag steygeren
Dan u so opwaerts, na des Hemels Goon om hoogh.
Maer ach! mijn schoonste Nimf, schijnt my nu te verlaten,
Mijn hert verbaest van spijt, mijn spraek van schrik ontroerd,
Haer g'sigt beklemt mijn hert, wat kan mijn klagt nu baten,
Terwijl mijn tweede-ziel, door in-keer is vervoert.

[CLimene schoonste uyt-gelesen,]

VOys: *Besnede Velden, &c.*

CLimene schoonste uyt-gelesen,
Sult gy dan noyt medogend zijn,
En mijn benaude Ziel genesen,
Van al mijn druk en zware pijn,
Mijn Engel laet mijn dog 't geluk verwerven,
Dat wy te samen vereenigt zijn,
'k Zweer by den Hemel dat ik tot mijn sterven,
Sal u getrouwste Dienaer zijn.
Neen Cloris, neen ik moet u haten,
Verandert doch u sinnen vry,
De Minnaers sijn wel trouw in 't praten,
Maer sy zijn vol bedriegery,
Want minnaers woorde sijn maer als winden,
Die heene vliegen door de lugt,
Een yder noemen sy haer wel-beminde,
Gaet Cloris, gaet, ik lag met u gezugt.

Een Minne-Liedeken,

Stem: *O Voerman van der Hel.*

Ach! hoe wert mijn Ziel door liefde aengedreven,
Als ick denck op 't soet van mijn schoon Engelin,
Want daer en is niet dat mijn daer kan tegen-streven,
Als gy de wil maer siet van die het Algebiet.
Sie ik mijn Liefste niet onder de schaduw treden,
Ja van de Linde groen, een overschoon gewas,
Neen ach! sy is het niet, ik wort nog meer gedreven,
Soo lang ik dese smert, sal dragen in mijn hert.
Wel aen dat Beenen snel wilt u tot lopen setten,
Op dat gy vind het spoor, daer mijn jong hert na tragt,
Eylaes! s'is weg-gevlugt, wie wil mijn loop beletten,
O druck, ô pijn, ô smert, die ik gevoel in 't hert.
Ach, ach! daer komt het soet, dat mijn Jonck-hert doet leven,
Ach! die mijn wonde heeldt, en stildt mijn Minne-pijn,
Wel aen mijn Zieltje dan, wilt maer gerust nu wesen,
Want gy geeft mijn het soet, dat mijn jonkhert voldoet.
Als ik dan genaek, haer schoot vol soetigheden,
En daer zy my steeds geeft het geen mijn ziel verquikt,
Ach, ach! het is soo soet, als sy begint te streelen,
Met oogh, met hert en sin, 't geen mijn ontsteekt in min.

Ach! ik gevoel de brand in 't binnenst mijn ontfonke,
Dan de Liefste mijn, die mijn jonk hert ontfonkt,
Ach, ach, ik wil met lust, mijn in haer gloet gaen steken,
Alwaer mijn hart na dorst, maer eerst gesmeert de dorst.

[Sult gy my soo eeuwigh haten?

Voys: *Besneeude Velden, &c.*

1.
Sult gy my soo eeuwigh haten?
En lacchen om mijn zware pijn;
Ach! kunt gy my soo gaen verlaten
En altoos van mijn vlughtigh zijn:
Ach, ach! wat baet nu al mijn droevigh suchten,
En ook mijn weenen dagh ende nagt,
Het zijn niet anders als nare kluchten,
Daer ook mijn schoone maer om lagt.
2.
Waer sijn nu al u lieve lonkjens?
Die gy wel eertijds op mijn schoot,
En ook de soet minne-vonkjens,
Die gy wel aen u Minnaer boot;
Kan nu de zoete min zo ras veranderen?
En ook verliesen al zijn kragt,
Dat men nu soo niet na malkanderen,
Ja in het minst of meest na tragt.
3.
O neen! ô neen! de minne-stralen,
Die gy door uwe minnelijkheyt,
En in mijn Boesem hebt doen dalen,
Die raek ik voor mijn doot niet queyt,
Moet ik dan nu voortaen u liefde derven,
En ook van u verstooten zijn,
Ach! wilt mijn maer door u hand doen sterven,
So eyndigt al mijn druk en pijn.

[IK bemin de Wijn,]

Stem: *Als 't Begint.*

IK bemin de Wijn,
Tot 't laetste van mijn jaren,
Op dat geen Min daer oyt,
Mogt komen plaets betreen,
Gy Minnaers keer weerom,
Laet dog de Juffers varen,
Want al de vreugt van mijn,
Bestaet in d'Edele wijn.
Wijn die kan ons hert,
Verheugen en vermaken,
Daer de Min ons geeft,
Het geen het hert verstout,
Sa laet ons dan in 't ront,
Het wijntje nog eens smaken,
Leegt dog een glas vijf ses,
Op dat gy leert dees les.
Drinkt de wijn met vreugt,
Maer niet met ongenugte,
Op dat gy krijgt de smaek,
Van 't edele Bachus nat,
Het sal u herte niet,
Gelijk de Min doen sugten,
Lacht dan met dese Fluyt,
De soete Min eens uyt.

E y n d e

Een soete Vryagie,

Voys: *Wilt u niet in 't minst beswaren.*

Schoon Godin u troost te derven, bis,
Doet mijn lijden duysent doon,
Dog 'k geloof de min sal sterven,
Die 'k u eerst had aengeboon, bis,
't Schoonst dat ons de Lent kan geven,
Siet men op de Kaeckjens leven, bis,
't Lelie wit door-mengt met roos,
Geeft een aengename bloos,
Daer men u siet mede pronken;
En verselt, bis,
Vol Minne-vonken.

God Jupijn aensiet de leden; bis,
Stondt van Liefde heel bedeest;
Dog komt hy hier niet beneden,
't Is dat hy u wan-gunst vreest; ;
Ach! bevallige mijn Elise,
Laet mijn u gunst dog niet verliese, bis,
Valt mijn dog geen meer so straf,
Of gy ruckt mijn in het graf,
Laet mijn min u eens verwinnen,
Eens u strafheyt, bis,
Overwinnen.

'k Stort nu tranen en gebeden, bis,
Op den Altaer van u min,
Wijl mijn liefde mijn op heden,
Mijn brengt d'alderdroefste sin, bis,
Want nu moet ik u verlaten,
Die alleen mijn Ziel kunt baten, bis,
Ik ga heen en gy blijft hier,
Die mijn door het minne-vier,
Tot in 't herte kan doorwonden,
Gy blijft vry, bis,
En ik gebonden.

Ach! mijn klagten sullen komen, bis,
Uyt mijn droef benauwde ziel,
Wijl ik trouw hadt voor genomen,
Schoon mijn min u niet geviel, bis,
En gewilligh met ziel en zinnen,

U alleenigh te beminnen, bis,
En gestaegh te bieden aen,
Maer gy lacht met mijn getraen,
Gode sijn de droeve plagen,
Hopeloos, bis,
Mijn min te dragen.
Wel ik ga dan eeuwigh treuren, bis,
Soeken na een eensaem dal,
Wijl 't my dog niet mag gebeuren,
Dien, die ik met bly geschal, bis,
Hoorde meenig Choor-zang singen:
Dat zo door mijn Oor kon dringen, bis,
Maer haer kout bevrosen hart,
Denkt niet eens meer om mijn smert:
Ach! vaer wel, ik sal mijn dagen
Met gedult, bis,
Daer rouw van dragen.

Tegen-Sang.
Weg met 't genot, der Minne-Godt,
En vleyery, ik dryf de spot,
Met 't gantse rot, der vryery,
Ik min de Wijn, die aen den Rijn,
Uyt Druyven is geboren,
Die kan mijn meer bekoren,
Als Juffers met haer staet,
Daer 't niet gaet,
Als een praet,
Die altijdt ik,
Heb gehaet.

Minne-Klagt.

Voys: *Revello Vous.*

SAl ik Godin dan eeuwig truuren,
Nu gy mijn van de troost berooft,
Moet ik uw' zonne-glans besuuren,
Die 't heldre morgen-ligt verdooft.
Vergun, vergun, ô Herderinne!
Mijn uwe gunst voor trouwe min,
En loont mijn weer met wederminne,
Die u opoffert hart en sin.

Hebt deernis met mijn droeve klagten,
En set u wreetheyt aen een kant,
En wilt mijn droeve pijn versagten,
Nu 'k hulp verwagt van uwe hant.
Mijn hart dat brant als heete kolen,
Mijn brand is AEtnaes vier en brant,
Al blijft het vier in 't hart verholen,
Het schiet sijn Vlam aen alle kant.
Gy houd mijn als een slaef gekluystert,
Met ketens van de wrede min,
Mijn oogen sijn als gans verduystert,
Dewijl u Son daer flickert in.
Hoe kunt gy mijn u min ontleggen,
Die u bemint met Ziel en hert,
Gy kunt my niet u gunst ontseggen
Wijl g'oorsaek zijt van mijne smert.
Ontsluyt, ontsluyt mijn slaefse banden,
En helpt een Minnaer uyt de noot,
Of anders sult gy mijn sien strande,
Op d'oever van de bleke doot.

E y n d e .

[ACh Engelin]

Voys: *De overture Bellerophon.*

ACh Engelin,
Schone Godin,
Verlost dog mijn,
Van al mijn druk en zware pijn,
Troost eens mijn hert,
In al mijn smert,
Mijn tweede ziel,
Ik voor u kniel.
Laet gy mijn alleen,
In droef geween,
Gaet gy van mijn,
Soo vlugt ik laes,
Door bos en berg heen,
Wel aen ô schone Engelin,
Met trouwe min,
Ik u bemin.
ô Droevig ongeluk,
Mijn ziel vergaet van druk,
Ag helpt nu, mijn kleyn Venus Wigt,

Schiet haer eens met u schigt,
Ag Engel dog mijn pijn verligt,
ô Groote Goon,
Komt uyt u troon,
Ik ly steeds duysent doon;
ô Wrede! En onstraffe min,
Hoe kwelt gy helaes mijn hert en sin,
Ag waerde Engelin,
Verligt mijn pijn,
Ag Engel wilt soo wreet,
Op u Minnaer niet zijn,
Engelin! aenhoort mijn klagt,
Want na u mijn harte wagt,
Daer ik sta en klaeg: by dag en nagt,
ô Goon verhoort dog eens mijn klagte,
Verlost mijn van de pijn,
En dese zware smert,
Die ik ly in mijn hert.

Eynde.

[MYn Clorimeen]

Voys: *Knoop-Balet.*

MYn Clorimeen,
Gaet gy my nu verlaten,
Mijn Clorimeen,
Om u ist dat ik ween,
Al mijn zugten en mijn klagen,
Dat ik doe by nagt en dagen,
Dat doet mijn, mijn, mijn, grote pijn,
Ach! ach! ach! gy zijt mijn troost en medecijn.
Mijn hoop schijnt heel tot niet,
Omdat gy van mijn vliet,
Ik sta by nagt en dag te wagten,
Om u Engelin,
Want gy stopt voor mijn u oore,
En wilt mijn niet meer verhoore,
Want gy vlugt, vlugt, vlugt, ik nu sugt,
Dat, dat, dat, brengt mijn hart in grote rouw en pijn.

Ach! blust mijn minne-brandt,
'k Geef u mijn ring tot pandt,
Kom, kom, kom, Blom,
Schenk u liefde wederom,
Ach! waer ik u Bruydegom,
Maer gy agt geen droevig weenen,
Daer ik leg om u te steenen,
Wat helpt nu mijn lagen ziet,
Gy laet mijn in 't verdriet.

[VErhoort mijn lief mijn twede leven:]

Voys: *Schep moet mijn Hert.*

VErhoort mijn lief mijn twede leven:
Clemeen, ach! hoort mijn aen, voortaen,
Verheve, wilt u dienaer ontfaen:
Maer laes zy agt my niet,
Sy gaet mijn heel begeven,
Climene vliet:
Sy laet mijn in 't verdriet.
Wat droefheyt staet mijn nu voor ogen,
Want ik nu scheyden moet, met spoet:
Gedoge, het geen sy aen mijn doet.
Mijn hert is vol elent;
Ik vind mijn heel bedrogen:
Waer ik mijn went,
Climene mijn niet kent.
Sy gaet helaes nu van mijn vlugten,
En laet mijn hier alleen, ja 'k steen,
Ik moet zugten, met een naer geween,
ô Goon! ik ly veel pijn;
Wat helpt nu mijn zugten,
Sy vulgt van mijn,
En wil niet by my zijn.
Helaes! wat staet mijn nu te vooren,
Wijl ik haer missen moet! ach! ach zoet:
Ik laet hooren, wat in mijn gemoet;
Maer laes! wat ik begon,
Dat is nu al verlooren:
Ach! schoone Zon,
Dat ik u dog verwon.

Klagende-Minnaer.

Stem: *O Voerman van de Hel.*

WAer blijft gy Filis soet? komt aen mijn Overschoone,
Komt aen dees klaer Fonteyn, en troost my in mijn smert,
Maer 't schijnt sy wil geen gunst of eenigh vriendschap toone,
Ik ly om u veel pijn, in mijn verliefde hert.
Sal ick dan noyt geen troost van u mijn liefde ontfangen,
Mijn klaght is hoopeloos, sy hoort geen Minnaers klagt,
Ach! Filida mijn Lief, na u is mijn vergen,
Ik stort om u mijn traen, hier in de nare nagt.
Ik ga nu vlugten heen, Adieu mijn twede leven,
Gy agt geen klagen meer, om dat gy van mijn vliet,
Hoe kan gy Filida u Minnaer so begeven?
So moet ik dan om u, dus leven in 't verdriet.

[AL weer een Blaeuwe scheen,]

Voys: *O doelwit van de Min.*

AL weer een Blaeuwe scheen,
O Goon! Hoe sal ik dit lucken?
Ik raek mijn heele Been,
So doende wel aen stucken,
Dan sou ik op twee krucken,
Op het laest noch moeten treen,
Maer 'k weet hier een middel tegen,
Dat is dat we een Soopje legen,
En het glas,
Eens strijken ras,
Aen onse Scheen,
So heelt men weer zijn Been.

E y n d e .

Bruylofts-Liedeken.

Stemme: *Als't begint.*

MAria schoone Son: gy sult nu 't soet ontfangen,
Daer gy na hebt getragt,
En ook u zieltje wagt,
Nu Bruydgeom weest niet traeg, u Bruyt wagt met verlangen,
Ey blust dan haest de brandt,
Op 't sagte Ledekant.
Cupido kleyne wigt, komt nu met uwe schigten:
En treft de herten wel,
Door uwe pijle snel,
Dan Bruyt, en Bruydegom, wilt dog haer pijn verligten,
Toont nu u groote kragt,
Waer Bruydegoms hert na tragt.
Ach! moght ik mee die vreught genieten sonder schroomen,
Van mijne Engelin,
Die ik so seer bemin;
Maer Bruydegom lieve vrind, ach! 't salder niet toe komen,
Doordien ik scheyden moet,
Ach! van mijn waerste zoet.

[PHilis hoe lieflijk sijnder u lonken]

Voys: *Besneeude Velden, &c.*

PHilis hoe lieflijk sijnder u lonken,
Van u bekoorlijk aenminnig oog;
Herte veroveren, ziele ontvonken;
Is u meer eygen als Cupido's boog:
Koker en pijle, en u soete stralen,
Dalen een yder, gevoelig in't hert,
Die gy door u oogen, daer in laet dalen:
Klagen de liefde, van vreugde en smert.

Klagende Minnaer

Voys: *Son Milli tormenté.*

1.
MYn Autaer mijn waerde,
Ach! Schat-kist op d'aerde,
ô Schoone! ô Schoone,
Godinne,
Als ik uwe oogen,
Aensie vol vermogen,
So voel ik, so voel ik
Van binnen.
2.
Op 't hoogste der Minne,
Offer ik mijn sinne,
Wat helpt mijn, wat helpt mijn,
Dit schreyen,
Waer toe dus te zuchten,
Want ik geniet geen vruchten,
Dan die ik, dan die ik,
Quam vleyen.
3.
Sy vlugt uyt mijn ogen,
En heeft geen meedogen:
Schoon ik haer, schoon ik haer,
Met zuchten,
Quam uytten mijn klagten,
By dagen en nagten,
Maer gy gaet, maer gy gaet,
Nu vlugten.

[MYskadelle]

Voys: *Lé Marie.*

MUskadelle,
Droppe,
Coppe,
Roemers en Bokale,
Staaele,
Schoonder als de Son,
Wanneer die staen en pronken,
Vol geschoncken,
Uyt de beste Ton:

Gy die bent de Ziel van mijn vermaek,
Wanneer ik maer een Pintje van u kraek,
Met smaek,
Wijn, ed'le wijn,
Die al de pijn,
En sorg uyt mijn jonk hert verdwijne doet,
Wat geeft gy mijn een hert vol moet,
Een stoop twee drie,
Maakt dat ik geen gevaer,
Hoe zwaer
Onder u
Nog vlien.

Een Soete Vryagie.

Voys: *Is Liefde soet Lyden.*

O Filis soete Bekje,
Waerom vlugtje van my?
Wat vreese verwekje,
In u hartje daer by,
Doet een wintje u beven,
Hoe zijt gy soo teer?
Gun my dog te leven,
't Geen ik wens en begeer,
So 't u wil is ô schoone,
Gun mijn dan alleen,
Dat ik u liefde tone,
So ben ik te vreen.
Geen Tygers nog Leeuwen,
In't Lybissche woud,
U verschricke door 't schreeuwen,
Die u hier onthoud,
Daer de wintjes de Liefde,
Elk asemer in,

Dat een Pijltje u geriefde,
Gy bedankten de Min,
't Is een lieflijk lijden,
Indien dat men wint,
Een soetheyt, vol verblijden,
Als men weer wert bemint.

[Drinkt schoontjes uyt]

Voys: *De overture Bellerophon.*

DRinkt schoontjes uyt,
U volle Fluyt,
Met Bacchus nat,
Lief-hebbers van het Druyve-sop:
Waer is de Kan?
Geeft ons die an,
Met 't Franse nat,
Uyt het volle Vat,
Ik drink mijn heel zat,
In het Bacchus traen,
Ik liet 't minnen staen,
En ik roep de Wijn-God veel liever aen,
Want hy maekt ons hert verheugd,
Dus vol vreugd,
De Min maekt pijn,
Een glas is Medecijn,
Ik hou het met de koele Wijn,
Die ons doet vrolijk zijn,
Daer de Min verteert u bloet,
De Wijn veel vreugde aen ons doet,
Kom gaen wy heen,
Na Bacchus treen,
Ik laet de Min alleen,
En hou mijn uyt het klagen en geween,
'k Laet 't Minnen en bat Bacchus aen,
´t Is nu met de Min gedaen.
Geef mijn een glas
Met Druyve-vogt,
Die drink ik uyt heel schoon en ras;
´k Weet ook dat hy seggen sal,
De Min brengt ons in ongeval,

Maer d'Wijn verheugt ons hert,
Bevryd ons over-al,
De Wijn die loopt heel zoet na binnen,
Daer de Min maekt flaeuwigheyt,
't Geen ons de Wijn noyt aen-doet,
De Wijn maekt ons altijd verbleydt.

Een Klagende Minnaer.

Voys: *Als 't Begint.*

MYn zoete Minnaers, moet ik u verlaten,
Ach! bitter affscheyt, dat mijn zietje smert:
Of ik al zucht en ween, 't magh dogh niet baten;
'k Bid u ô Hemel, troost mijn treurigh hert:
Terwijl ik nu, helaes mijn lief moet derven,
Soo sal ik door bosch, en bergh, dolen gaen,
Tot dat mijn leven, sal veranderen in 't sterven,
Ach! Hemel ick verga, helaes door mijn getraen.
Ach! groote Hemel wilt, mijn dog verligten,
Van al mijn rampen, en mijn droeve smert:
Ach! komt gy waerde Doodt, met uwe schigten,
Ach! treft my dog in mijn benaude hert,
Helaes! bedroefde Ziel, waer sal ik vlugten?
O! Ramp, ô wreede smert, waer in ick heel verquijn,
Ik bid u Hemel maekt een eyndt dogh van mijn suchten,
O! Doodt, ô wreede schigt, verlost mijn uyt de pijn.

Beklag-Liedeken, van een verlaten Minnaer,

Voys: ***Wilt u niet in 't minst besweeren.***

WAer bent gy mijn tweede leven,
Ach! hoe kunt gy mijn begeven,
Daer gy staet in 't hart van mijn:
Ach! mijn Lief doet mijn herleven,
Ik ly om u zware pijn ://: zware pijn ://:
Ach! laet ik eens by u zijn:
Maer hoe kunt gy mijn soo haten,
En u Minnaeer soo verlaten, bis,
Ach! mijn Lief mijn Coridon;
Want gy straelt als eene Son,
Met 't gesigt van uw oogen:
Mijn tweede Ziel,
Ik voor u kniel:
Hebt doch mee-doogen.
Met u dienaer, u Beminde,
Ach! laet ick, u dog eens vinde,
By de Bron, of klaer fonteyn;
Onder dese groene Linde,
Laet u dienaer, by u zijn ://: by u zyn ://:
Ach! helpt mijn dog uyt de pijn;
Ach! wilt u Minnaer ontfangen,
Want na u is mijn verlangen; bis,
'k Bid u wilt mijn trooster zijn,
Waerom laet gy mijn alleyn,
Daer ik sta om u te klagen;
Met veel pijn,
In mijn hert,
Mijn leve dagen.

E y n d e .

Minnende 't Samenspraek.

Voys: *O doelwit van de Min.*

SOet Zieltje daer de Min,
Sig zo volmaekt laet vinden,
U oogjens zijn 't waer in,
De Ziele zich verblinde,
Het schoonst dat men kan vinden,
Sijt gy ô Engelin!
Doen ik eens u lipjens drukte,
Ach! wat zoetheyt my verrukte:
Noyt vermaek, Noyt vermaek,
Scheen oyt soo groot,
Als 't geen dat ik genoot.
Een kusjen en geen meer,
Wil ik u somtijds vergen:
Mijn lusjens zijn zoo teer,
Ik kanse niet verbergen,
De lusjens die mijn tergen,
Engelin, die komen weer:
'k Wou wel eens een Kusje steelen,
Maer het most u niet verveelen,
Ach Filis! Ach Filis!
Ey! sta mijn toe,
Dat ik mijn Lust voldoe.

[Schoon dat gy mijn al prijst]

Tegen-Zang.

1.
SChoon dat gy mijn al prijst,
Daer is niet mee te winnen,
Ik bid u dogh verrijst,
En wilt een ander Minnen,
Gy schijnt bedroeft van zinnen,
Wijl ik u dit Vonnis wijst,
Want gy kunt mijn niet behagen,
Schoon gy Vryde alle dagen,
Daerom keert, daerom keert,
En stelt dees Min,
Maer vryelijk uyt u zin.
2.
Gy krijgt geen Kusjens meer,
Wilt mijn niet langer tergen,
Mijn Min die is te teer,
Sy sou sig gaen verbergen,
Wilt ook u lusjens bergen,
Dat sy komen nimmer weer,
Want dat gy Kus sout stele,
Sal nog kan mijn hert niet vele;
Gy en sult, gy en sult,
Oyt dese keer,
Genieten nimmermeer.

E y n d e .

Minne-Klagt.

Voys: *Als 't Begint.*

1.
FLora gaet gy mijn soo verlaten:
Daer ik u heb soo seer bemint,
Hoe kunt gy mijn dan so gaen haten,
'k Had u mijn Flora wel besint:
Ik dag gy waert mijn Engel uytverkoren
Daer op so stelde ik mijn gerust,
Maer al mijn hoop dat is nu verlooren:
Mijn liefd werd nu gants uytgeblust.
2.
Om dat gy zo van mijn gaet vlugten,
En neemt een ander Jonkman aen,
Daerom soo ben ik vol met sugten:
En laet mijn soo in wanhoop staen,
Dat sal mijn aen de doot soo doen geraken;
Ja mijn doen treuren tot in het graf,
Om dat ik mijn Flora niet en kan genaken;
En gy op mijn blijft nog alsoo straf.
3.
Adieu mijn Flora mijn beminde:
Adieu mijn Flora mijn vriendin,
De Goden sullen u wel vinde,
Door u ontrouwe valsche min,
'k Sal u ô Flora daerom ook nu haten,
Omdat gy 't aen u minnaer ook doet,
't Fortuyn en sal mijn daerom niet verlaten
U lonken sijn soo bitter als Roet.

Herders-Gezang.

Stem: *Ach treurt met mijn &c.*

1.
EYlaes nu is mijn hert en sinnen,
Mijn moet en vryheyt dus geveldt:
Wat ist, my dunkt het lijkt wel minnen,
Door liefde is mijn hert ontstelt;

Och Silviaetje:
Soet Rosemont,
Mijn liefste maetje
Doen ik u eerst vondt
Hebt gy mijn hert gewondt.

2.
U schoonheyt en lieve lonkjes,
Uw deugt, u vreugt, en eerbaarheyt:
Och! dat waren alle mijne vonkjes,
Mijn Silviaetje zoete meyt!
Die my ontroerden,
En den Geest verwert,
En my ontvoerden,
Gantsch mijn sin en hert:
Met soet en suure smert.

3.
Ja Circe, zoete Toveresse,
Gaet gy zoo met mijn hertje deur:
Ey Rosemont lieve matresje,
Geeft my daer weer u hertjen veur,
Denkt herte-diefje,
Dese rovery:
Mijn lieve liefje,
't Lijkt schier tovery:
Gunt u hert weer aen my.

4.
Wie kan hier zonder herte leven?
Och mijn hert mijn lely mijn roos:
Wilt my u hert voor 't mijne geven
Of ik moet sterven herteloos:
Komt luykt mijn oogen,
So 'k in de doot viel,
Of heb meedogen,
Met die voor u kniel,
En wort mijn tweede Ziel.

5.
Dan sal Silvia weer verdienen,
Een moy stoeltjen in 't Hemelrijk,
Dat hoop ik sal u Godt verlienen,
Dat heeft by 's werelds geen gelijk;

Wilt van verkiesen
Hier u liefden zoet,
En niet verliesen,
Lief een vroom gemoet,
Dat is hier 't waerste goet.
6.
Vaert wel, vaert wel, mijn Koninginne:
Vaert wel reyn spiegel van de deugt;
Mijn Engel mijn soete vriendinne:
En in Gods vreese
Beyde wel te vreen,
Soetert macht wesen
Laet ons worden een,
Ey! denk om *vander Veen.*

Winters-Liedeken.

Voys: *Wel wat vreemder &c.*

ACh die droef en koude dagen komen nu weer op de handt,
Want de Somer is nu aen kant,
Maer de Sneeuw en Hagel-vlagen,
Sal men sien leggen op de straet, en men dan van het ryen praet.
2.
't Sy op schaetsen of in een sleetje,
Daer men dan wat vermaek in heeft;
En van kouw schier staet en beeft,
Als men maer stil staet een beetje:
Kom gaen wy 't is nog te vroeg,
Eens helder drinken in de kroeg.
3.
Als de klok heeft een geslagen,
Dan de schaetsen weer aen het been:
Dan rijd dan soo na Amsterveen;
Maer sy sullen 't haer beklagen,
Wanneer de beurs dan eens raekt leeg,
Dan soo ist met haer geen deeg.
4.
's Avonds als de maen komt schijnen,
Ryen dan met het Narre-paert:

Een yder toont hem kloek van aert,
Maer dat sal wel haest verdwijnen:
Als de Nevel komt te duyster,
Soo verlieft de maen haer luyster.
5.
Dan weer nieuwe speculatie:
Na de Comedie of op balet,
En gy vrienden daer vry op let,
't Is maer om te krygen gratie,
Ook de jonge Juffers weetje,
Gaen op Coffie of een Teetje.
6.
Siet hoe de Heertjes nu verkeeren,
Met haer Juffers viegelant,
Want 't geld hebben sy abondant
Gy behoeft het niet te leeren,
U gelt en kan soo lang niet hoe,
Dan is 't naer Oostindien toe.

E y n d e .

Van Phoebus en Daphne.

Stem: *When Daphne bit form Phoebus fly.*

DOen *Daphne* d'over-schoone maegt,
Van *Apollo* haer vlugt nam ten bossewaert in,
En van hem snel wiert na-gejaegt,
Sy liep, en hy riep vast, o schoone godin!
Toest wat, toest wat, weest niet verbolgen,
En waerom loopje? jou zelven besint,
Leeuwen, noch Beeren, noch Tygers die volgen,
Maer 't is *Apollo* die u soo bemint.
Wilt u erbermen , yet,
Acht gy mijn kermen, niet,
Laet gy mijn Godhyeyt dan in de ly?
Heb deernis, ô *Daphne*! hebt deernis met my.

De geen daer gy soo schuw van vlucht:
Is Herder noch Kinckel die 't Vee hoed, of weyt:
Maer 't is een God die door de lucht,
De Gulden glans van sijn straelen uytspreyt,
d'Opperste *Jupiter* is mijn Heer Vader,
Charon en *Delphos* en *Thenedos* staen,
Tot mijn gebied en bevel alle gader,
Ik ben de *Son* en mijn suster de *Maen,*
Kruyden en bloemen, die
Ik nau te noemen, sie
Lonken mijn straelen alleen uyt d'aert,
Mag dit u niet lonken? ô schoon bedaert,
Noydt wordt ick oudt, staegh blief ick jongh,
Mijn hayr vergrijst noyt, maer blijft even geel,
En dat mijn stem, wanneer ik zong,
By de negen *Muyzen* en 't spel van mijn Veel,
U (ô mijn *Daphne*!) moght komen ter ooren,
Dat gy so lang u lopen eens liet,
't Sou buyten twijffel u hartje bekooren:
Om my the helpen uyt mijn verdriet,
Och hoe gerusjes, wou
Ik dan met kusjes, jou
Liefjen onthalen als een Goddin,
Nu *Daphne,* staet *Daphne,* hoort dogh na mijn min.
Maer 't was om niet wat *Phoebus* riep,
Want *Daphne* vloot van hem soo snel als sy kon,
Waerom hy ook so schichtig liep,
Daer hy haer in t'loopen op 't laetste verwon,
Penus, Penus, Phoebus bestormt my,
Helpt my, o Vader, riep *Daphne* versaegt
Kuysse *Diana* komt bid ik vervormt my,
Straks deese schoonheyt, verhoort doch u maegt,

Want ik wil sterven, eer
Hy sou verwerven, meer
O Doot gy zijt mijn seer wellekom,
Daer mede wierdt *Daphne* vervomrt in een boom.
De droeve *Phoebus* bleek van rouw,
Omhelsde met tranen de lieve laurier,
En seyd ô boom! beeld van mijn vrouw,
Blijf altijt jeugdig, en een vyant van 't vier,
Spartelt en klater wanneer men u bladren
Werpt in het vyer, doet als *Daphne* deed,
Doen haer het vyer van mijn minne wou nadren?
Strijd valt als *Phoebus* my wederstreet;
Leert daer de maegden door
Als men haer jaegt, nimmer het oor
Nimmer te buygen naer geyle lust,
En daer op heeft *Daphne* den boom eens gekust.

E y n d e .

[SAl het minnen nu gaen verlaten,]

Voys: *Als 't Begint.*

1.
SAl het minnen nu gaen verlaten,
Het is voor mijn een groote pijn,
Venus die sal ik nu gaen haten,
'k Hou het met Bachus helder Wijn.
2.
't Minnen dat brengt ons in veel sugten,
En men leeft in een groot verdriet,
Maer ik salder van haer ook vluchten,
En verlaten haer soo gy siet.
3.
'k Ga met Bacchus mijn wat vermaken
Want hy verheugd mijn ovel-al,
'k Wilder het minnen nu gaen staken,
Venus die heeft een naer geschal.
4.
De wijn die doet ons vrolijk wesen,
Als men eens helder drinken mag,

Daerom mag't ook wel zijn gepresen,
Als men daer maekt een goet gelagh.
5.
Komt aen als Helden wilt eens drinken,
Verheugt u met het Bacchus nat,
Wilt de Roemers lustig doen klinken,
Daer is noch vogt genoeg in 't vat.
6.
Adieu nu min met al u vlagen,
'k Houder niet meer al van de min,
'k ga nu klinken by nagt en dagen,
Dat is veel beter na mijn sin.
7.
's Nachts dan ga ik uyt Ginkelroyen,
En ik drink mijn dan sat en vol,
Ik doe dan niet anders als poyen,
Dan na Huys met een losse Bol.

E y n d e .

Tegen-Sang.

1.
't MInnen doet'er ons vrolijk leven,
Het is voor mijn een groot playsier;
Veel vreugde doet sy aen ons geven,
Maer gy Dronkaerts gaet om een zwier.
2.
Wijn die brengt ons staeg in veel zorgen,
En men leeft dan in groot hertseer,
Maer gy Dronkaerts doet niet als borgen,
't Minnen geeft ons een andre leer.
3.
't Minnen geeft ons andere vrugten,
Als te lopen gestadig Sot,
Want het minnen geeft ons genuchten,
En men steckt niet met haer de spot.

4.
Die min doet 'er ons vrolijk wesen,
En het minnen dat isser seer soet,
Maer de dronkaert wort niet gepresen,
Want hy is rijk en heeft geen goet.
5.
Gy dronkaerts hout te veel van drinken
Ik hou veel meer al van de min,
Ik en hou niet van dat linken,
Ik stel het klinken uyt mijn zin.
6.
Komt aen vry min met al u vlagen,
Want ik en hou niet van de kan,
Maer gy dronkaerts gaet alle dagen,
Drinken en klinken als een man.
7.
's Nagts dan legh ik gerust te slapen,
En gy dronkaerts gaen aen de Hol,
De min die doet my vreugde rapen,
En ik hebber geen dronken Bol.

E y n d e .

Minne-Zang.

Toon: *Courante la Reyne.*

SAl dan mijn Minnares,
Mijn nimmermeer uytkomst geven!
So valt my dit leven,
Seecker al suer:
Heales! die minnen staet my veel te duer;
Sal dan nog mijn stantvastig hert?
Dat so vaek aen haer op-geoffert wert:
Van haer verdrukt zijn,
Door de droeve smert.
Helaes! hoe kan mijn ziel
Dees duldeloose plagen,
Och! so lang verdragen?
Ha! groote Goon!
Krijgt dan een trouwe Minnaer sulck een loon?
Sijn dit de vruchten van de min?

En heeft het minnen dan noch soetheyt in,
So moet ik sot zijn,
Of al te bot zijn
Dat ik het begin.
Maer laes! al wat ik doe,
Nogtans kan ik het minnen,
Nimmermeer verwinnen:
Al wat ik tracht,
Haer schoonheyt heeft op my te grote magt,
Schoon dat sy haer afkeerigh toont,
En dat de strafheyt haere ziel bewoont,
So is 't mijn goetheyt,
Maer geen verwoetheyt
Die haer steeds verschoont.
't Sijn haer bevalligheen,
En lonkjens van haer oogen,
Die soo veel vermogen,
Kregen op mijn Ziel,
Dat ik voor haer volmaektheyt neder viel,
Ik min haer schoon dat sy my haet,
Ik volgt haer na, schoon dat sy my verlaet
Ik hoop haer sinnen,
Hier door te winnen,
En haer stuurs gelaet.
Ik acht mijn leven niet,
So ik haer gunst moet derven,
Liever wil ik sterven,
Als dat ick sou,
Mijn tijd versinten in so grooten rou:
Helaes! 't is een ellendig hert,
Dat met geen weder-min begonstigt wert,
Want trouw te minnen,
En niets te winnen,
Is een groote smert.

Eynde.

[ACh! wierd ik eens bemint,]

Voys: *O Doelwit van de Min.*

ACh! wierd ik eens bemint,
Van die ik niet kan winnen,
Gy syt mijn liefste kint,
Die mijn jonk hert sal wonden,
Als die ik in mijn sinnen
Geplaetst heb tot der dood,
Ach! Floris mijn beminde,
Kunt gy niet een weegjen vinde?
Dat ik maer, dat ik maer,
Verlost kan zijn,
Van dese Minne-pijn,
Ach! Philis stilt u pijn,
Ik zeer u by de Goden,
Daer sal geen ander zijn,
Als gy mijn Uytverkoren,
Vergunt mijn dese woorden,
Ja ik zweer u by mijn pijn,
'k Wil u niet eerder kussen,
Of gy sult mijn brand eerst blussen,
Waerde lief, waerde lief,
Zyt vry gerust,
U brand sal zijn belust.
Ik ben ook seer gerust,
Mijn Engel mijn Beminde,
Dat ik met volle lust,
De gunst by u sal vinden,
Waer op ik als een blinde,
Ook mijn hoop had gestelt,
Daer ik veel daeg en nagten,
Ook om u mijn Engel wagte,
Cloris zoet, Cloris zoet,
O! schoone Maegd,
Daer mijn jonk hert na jaegd.

Een Amoureus Liedeken.

H4}Stem: *Als 't begint.*

HElaes mijn zuchten is om niet,
De schoonste Maegt daer 't hert heeft toe gedragen,
En heeft geen deernis met mijn klagen,
Maer lagt om 't geen zy aen mijn lijden ziet,
Sivlia wreede gaet nu heen:
Ik lag terwijl niet als ik ween,
Nu gy u ooren stopt voor mijn gebeden,
Sal haest de doot, mijn schrale leden
Helpen uyt de noodt.
De Son ziet steedts bedrukt ter aert,
Geen nagt wiert oyt voleynt met meerder zuchten,
Als wel mijn ziel het leet ontvluchten,
Dog waer ik ga, ik volg mijn eygen smart,
De wereld is mijn heel te nouw,
Ik ben bedrukt en voor u schaduw schouw
IK heb helaes! tot mijn verdriet gekosen
Een schoone maegt maer 't hert bevrosen,
Dat geen liefde draegt.
'k Verlaet u nu en wil voorstaen
Gaen dolen langs d'eensame droeve wegen,
Alwaer geen troost en wort verkregen,
Maer de doot het eynd'en droef getraen,

Ey nu Philader keer en keer,
Sy is geraekt haer hert is veel te teer,
't Is veynsery u trouheyt te bestryden,
Sy is gereaekt in groot melijden,
't Hert inwendig beklaegt.
4.
Gebogen kniel ik voor 't Altaer,
Ik doe u mijn laetste offerhande,
En ik verwaght het vonnis van haer handen,
Te leven, of in kort te zijn een Baer,
Is sy de wreetheyt even straf,
So dael ik willigh na haer eygen graf;
Maer soo de schoonste krijght in 't laetst medogen,
So is 't getraen van mijne oogen,
En mijn smert gedaen.

Eynde.

Bruylofts-Sang.

Voys: *Ach! Meesteres aenhoort &c.*

1.
COuragie, za nu krijg ik leven,
Ik sta mijn hand weer aen de Pen,
Om u hier nog wat stof te geven,
Maer hoor hoe net ik singen ken,
Laet ons de Roemers en Glasen doen klincken,
De Bruyd die sit heel geestig en net,
Kan gy niet singen, soo laet ons eens drincken,
Begeeft u haestig, dan op het Bed.
2.
Maer hoort eens Bruydegom en Bruytje
Van 't geen dat nu mijn meening is:
Geeft eens u Bruydegom een Fluytje:

Dan wert hy fris, dat is gewis,
Wel Bruydegom hoe sta gy dus te wagten,
Gy staet en siet, gelijk als een Sul,
Ik seg u laet u Bruyt ook niet versmagten,
Ey siet dat wagten, ik worde schier dul.
3.
Sa dan Tapper wilt dog eens tappen,
En geeft ons van het Franse nat,
Maer valt daer dog niet van de trappen,
Ik wens dat ik 'et Glaesje had,
Gy Bruydegom en gy Bruytje te samen,
Wilt nog eens helder mee drinken om,
Maer Vrienden 'k raa u hout u doch beqaumer,
Heb dank gy Bruytje, en gy Bruydegom.

[EEn Kusje is wel zoet,]

Voys: *Hoe draeyt 't Fortuyn nu ras.*

EEn Kusje is wel zoet,
Maer seecker 't zet geen bloet,
Wanneer ons hert niet met een Romer wijn,
Gelaest werdt, en bedwinght de minnepijn,
Te smooren sonder vocht,
Van Franse dropjes lustig om-gebrogt,
Daer d'heldre geur van Juffrouws lipjes,
Aen het glaesjen kleeft,
En ons sijn voedtsel geeft.
1.
Nu lustig Juffrou, za,
U Nabuur wacht 'er na,
Ley uyt, ley uyt, en laet u soete mont,
Het laetste dropje slorpen van de gront,
My dunkt ik smaek het al,
Nu eens gesoent, de wijn heeft aers geen val,
Dat 's eens, dat 's twees, ha broeck hoe smaekt dat,
'k Wou voor sulcke wijn,
Niet by de Goden zijn.

Het glas is weer gevult,
Me-Juffrouw heb gedult,
Uyt op sijn Fries, waeromme dat ik kus,
Aen uwe lippen mijne vlammen blus,
't Za, 't za waer wachje na,
Kust duysendt kusjes, 't kussen kan geen scha,
'k Hebb' voor-gegaen, die lust, die volght my,
't Za Monsieus val aen,
En laet het omme gaen.

Anthre.

Bedroefde Harder ach!
Ik moet helaes nu suchten,
Om dat mijn Engelin,
Verstoot mijn trouwe Min,
O wreede Herderin!
O! Goon waer sal ik vluchten,
O! pijn, ô! wreede smert,
Die mijn door-smijt het hert.

Engels Aer.

Mijn Damon, ach! mijn Lief, hoe wilt gy vluchten,
Ik bid u hou dog op van zuchten,
U Philida, die sal u smert verdrijven,
Kom Herder wilt dan by mijn blyven,
Terwijl u Minnares, toont so haer liefde;
Die mijn met hert en ziel door griefde.

Anthre.

Mijn waerde Philida,
Gy doet mijn nu herleven,

Ja door u soete min,
Die gy mijn toont Vriendin,
Mijn Engel hoe kan ik,
Die gunst en vriendschap loone?
Daer ik na heb getragt,
En ook soo lang gewagt.

Engels Aer.

Nu Herder zijt gerust, ik sal u loonen,
Mijn min sal ik nu aen u toonen,
Hebt gy dan nu wel meer voor my te vresen?
Gy zijt mijn twede Ziel, mijn Uitgelesen,
Kom laten wy dan gaen onder de Linde,
Om ons daer te samen gaen verbinde.

Anthre.

Wel aen dan Harderin,
Laet ons dan t'saem gaan treden
Onder de Linde groen,
In 't lieflijk veld-gewas,
Kom laten wy dan ras,
Mijn Lief, mijn Meesteresse,
Gaen vlegten eenen Hoet,
Bekranst van Roosen zoet.

Minnaers Klagt.

Stem: *O Droevig ongeval.*

1.
ANnaetje schoone Maegt,
Geen vreugt my meer behaegt,
Of Aengenamer is tot aller stont,
Dan dat ik druk u Ambrosijne mont,
Daer Cupido sijn boog op spant,
En quetst mijn hert in heete Minne-brant;
Ja, want wanneer ik maer een lieve lonk,

Dan u verkrijg het is een Minne-vonk.
2.
En als u soet gesigt,
Een Son die my verlicht,
Een Noordtster die my door sijn glans bestraelt,
En lieflijkheyt, waer door uw schoonheyt praelt,
Een Zee van Nectars malsigheyt,
Een werelt vol playsier en vrolikheyt,
Een Hemel die voor my vaek open staet,
Een hoop, een burg, daer ik my op verlaet.
3.
My maer te voorschijn komt,
Ik sta gelijk verstomt,
Ja als een Hert dat na het water dorst,
Tragt ik na uwe schonheyt noit bemorst,
Die Juno, door haer glans vermaert,
Ja Venus self in schoonheyt even aert,
O! Goon wanneer komt dogh die blijden dagh,
Dat ik die schoonheyt selfs besitten mag.
4.
Toont dog medogentheen,
Mijn Dido, mijn Heleen,
Aen hem die steeds by dagen en by nacht,
Op u aenminlijkheden heeft gedacht,
'k Geef u mijn hert en Ziel te pant,
Mijn leven tot een willig Offerhant,
'k Leef so gy my met wedermin bekroont,
Ik sterf so gy mijn trouwe liefde hoont.
5.
Gun 't Leven aen u Vrindt,
Die u soo trouw bemoint,
De midd'len tot genesing van sijn wondt,
Sijn duysent kusjes voor u lieve mondt,
En dat wy 't saem met groot playsier,
En soet vermaek ons heete Minne vier,
Lief blussen op het zuyver Echte bed,
Mamaetje daer mijn hert op is gezet.

[Stort nu Mirth en soete Rose-blad're,]

Voys: *Nederlandt waer is de, &c.*

1.
STort nu Mirth en soete Rose-blad're,
Op dees sagte Leeger-stee,
Daer de liefde u doet so vergadere,
Dese wel-vernoegde twee,
Bruydgeom sluyt nu alle sorge buyten,
Laet van dees nagt, d'Bruydt haer oogh niet sluyten,
Siet de Sterre en de Maen,
't Kussen sal haer dan oock wel aen staen.
2.
Vly haer schoot na u en haer vermogen,
Tot voldoening van u Min,
Schiet haer in 't hert met u liefde oogen,
Maekt van dese Nagt begin,
Arm door Arm, vindt dan so de Vrede,
Met een soet en aengename Rede,
Door dees Trouw gy u verbint,
So dat men dan Onheyl selden vint.

[GY bedriegt mijn ô schoon Godin,]

Voys, *Als 't begint.*

GY bedriegt mijn ô schoon Godin,
Dat gy door u valsche Min,
Hebt in u sin,
'k Had noyt gedagt,
Dat al mijn klagt,
By u ô wreede so sou sijn veragt,
Daer ik wel by nagt,
Soo meenighmael,
Met droef geween,
Voor-by u Engels Deur,
En gong suchten heen,
Maer nu ik sie troulooskeyt,
Door mijn bereyt,
Soo gae ik heen,
In plaets van al het sot en mal geween,
Met vrolijkheydt na Bacchus treen,
En hem op-offere,
Wat ik voor u wreedtheydt heb geleen,
Ik weet hy sal,
Met wreedheyt al,

Tot mijn eens seggen,
Waerom dat ik ben geweest zo mal,
Maer ik eylaes! ik ben verschuld,
En ik sal spreecken met gedult,
'k Had noyt gedagt,
Dat al mijn klagt,
By Bacchus zo veel vreugd by bragt,
Maer ik sal na Bacchus gaen,
En gaen halen van sijn getraen,
Kom wreede ik ben verligt,
Door Bacchus nat,
Dat men mijn doet smaken,
Hoe dat ik de min moet haten,
Agten voor een Sot,
Want ik hem maer bespot.

[KOmt Venus met u gulde strael]

Toon: *Prins Robberts Mars.*

KOmt Venus met u gulde strael,
En ciertze om het hooft;
Regt aen, regt aen u Gode-mael
Eer al de glans verdooft,
En trekt sijn stralen weder in,
Van dees mijn gulde Son,
Die met haer soete wedermin,
My dikmaels helpen kon.
O Cupido uw lieve schicht,
Die heeft mijn borst gewond,
Ik sie vast aen het klare licht,
Geneezer van mijn wond,
Ey geeft me maer een lieve kus
Van uw korale mont,
Hoe staet mijn Engeltje nu dus,
Maek my doch weer gesondt.
Kan ik dan met een lieve kus,
Geneesen uwe smert,
Voldoet dan vry uw soete lust,
Mijn uytverkoren Hert,
Ik sta het dan vrywillig toe
Als't u maer helpen souw,
Veel liever ik het laten doe,
Cermen u sag in rouw.

Heb dank, ô zuyver Min-godin
Die my soo veel toe-laet,
Ik houw u staeg in mijne zin,
Nu ik op heeter daet,
Mag blussen so mijn Minne-vier
Aen u volmaekte Leen,
Ach zoete lieve Venus dad,
Sy had daer toe in 't mionst niet tegen.ier,
Dit kreeg ik door gebeen.

Klugt-Liedeken.

Voys: *Als ik mijn Philis kussen mag.*

1. WEl wat of Crelis over quam,
Dat hy dus in sijn oude dagen,
Die Saggelaer, die oude stam,
Van Caetje 't Ja-woort af quam vragen.
2. Sy had die nimmermeer gehad,
Had sy hem nimmermeer gekregen,
Als was hy niet als gal en spad,
Sy had daer to in 't minst niet tegen.

3.
Sy dagt die Sal moet haest van kant,
Dan zit ik mede in de Deuyte,
Dan neem ik weer een frisse quant,
Dae rik mijn hart regt aen kan uyte.
4.
Maer Crelis is te taey van vel,
Hy laet het Hagje so niet glyen,

Nu leeft sy staeg als in een Hel,
En wouw wel van die ouwe scheyen.
5.
Daer sit die ouwe Saggelaer,
En doet niet anders als bedillen,
En uyt sijn mont komt niet als spaar,
Gy sult mijn Goedt soo niet verspillen.
6.
Daerom gy Dogters wie gy zijt,
Wilt u aen 't gelt soo niet vergapen,
Trouwt liever uyt genegentheyt
Soo gyt met vreugt soekt by te slapen.

[IS 'er dan geen troost by u?]

Voys: *Belle Iris.*

1.
IS 'er dan geen troost by u?
Sult gy nimmer u ontfermen,
Over mijn verdriet en kermen,
Maer gestadig blijven schu,
Is 't dan alsoo beschooren,
Dat ik levend' moet vergaen,
En niet als smaetheydt hooren,
Sonder dat ik heb misdaen.
2.
Liever kies ik dan de doodt,
Tot een eynd van alle plagen,
Als in 't beste van mijn dagen
Van vermaek en vreugd ontbloot,
Sonder Amarant te leven,
Die my dagelijks stervewn doet,
Sonder nimmer troost te geven,
Aen mijn droef en zwak gemoet.
3.
Vaert dan wel mijn Amarant,
En verheugt u in mijn lijden,
Dat ick eenmael sal bevrijden,
Want ik sterf van Minne-brant,
Die gy selfs hebt door de Loncken,
Van u overschoon gesicht,
In mijn boesem doen ontvoncken,
Als een onverganckelijk licht.

4.
Doch of gy voor 't laetst verstont,
Maer een traentje uyt u oogen,
Om u Minnaers wit te droogen,
En een suchje uyt u mond,
Laet ick maer dees gonst verwerven,
Door het leet my aengedaen,
Dan soo sal ik vrolijck sterven,
En gerust ten grave gaen.
5.
Soo gy sulks zijt gesint,
Laet dan al de Weereldt weeten,
Dat ick my volmaekt gequeeten,
En ter dood u heb bemint,
Want het heeft my noyt verdrooten,
Dat ik u mijn vryheyt gaf,
Maer gy hebt mijn ziel verstoooten,
Tot vergelding, in het Graf.

Finis.

[HEldere bruyn Oogjens die overgoten,]

Voys: *Ach! Meesters aenhoort mijn.*

HEldere bruyn Oogjens die overgoten,
Met weelde in uwe krenge hout,
Mijn wreed of lieflijck Lot besloten,
Soo gy my met een Lonck beschout,
Kan gy mijn 't groots geluck des Weereldts baren,
Ik voel versmaedt, gy mijn door mijn quel,
Mijn dagen met uwe verwe 't Evenare,
O! oogjes, gy zijt mijn Hemel of Hel.
2.
't Ligt dat alleen de starren kan blinden,
Verduystert gy, schoon selfs bekleedt,
Met donckerheyt, soo laet g' u vinden,
Als in een Nagt-gewaet, en weet,
Wat leeft te ligt, met u lieve straelen,
Haer glans vertoont by daegh sich wel,
Maer gy kunt snagts, als daegs die roem behalen,
O! oogjens, gy zijt mijn Hemel of Hel.

3.
Gelijck een Duyf op buyt gaet loeren,
Sig stil verbergd in eenen hoek,
Staet Cupdio om mijn te ontvoeren,
Mijn Vryheyt en te maken soek,
't Geen ick veel waerder agt als dierbaer Schatten,
Hy Schijnt daer tussen 't blanke vel,
In 't git verschote, sijne schight te vatten,
O! oogjes, gy zijt mijn Hemel of Hel.
4.
O! aengename Betoverde ogen,
Wie stil op uwe boge straelt,
Siet hoe de min sijn groots vermogen,
En te verkragten hier vergaert,
En in u breyn de zwarte konst kan leeren,
Hy sent mijn pijl op pijl so snel,
Dat ik beseten ben, en tragt te weeren,
O! oogjes, gy zijt mijn Hemel of Hel.
5.
Gy mooght met stuurs-gelaet mijn tergen,
't Mistaet u niet, geen Diamant
In 't zwart gezet, kan 't schoon verbergen,
Sijn glans verspreyt sig aen alle kant,
Die schaduw kan een Tafereel doen agten,
Het helder ligt, verbijstert in Capel,
Of Kerks-volks, aendagt en gedagten:
O! oogjes, gy zijt mijn Hemel of Hel.

Minne-Zang.

Toon: *Sarbande.*

AL wat men doet men kan geen Juffers minnen,
't Schijnt dat de Liefde heel verbannen is,
En 't soetse zoet bestaet nochtans in 't minnne,
Seg zoete Juffrouw wat de reden is,
Waerom van binnen, In uwe sinnen,
Geen lust tot minnen, Als in ons en is.

2.
Daer gy de min en haer soete krachten,
Maer eens geproeft had op het minste deel,
Ik weet dat gy de min seer snel soud achten,
Maer gy ontvliet haer krachten al te veel,
Als gy hoort suchten, Noemt ghy 't maer kluchten,
En gy gaet vluchten, Door het min gequeel.
3.
Hadt n Mamaetje doen sy wierd gevreden,
Aen u Papaetje nimmer gunst betoont,
Maer altijd neen geseyd op sijn gebeden,
Segh soete Juffrouw waer haedt gy gewoont,
Volg van de reden, Hoort mijn gebeden,
Doet so sy deden, Mijn met min beloont.

E y n d e .

Tegen-Sang.

1.
Den Echten-staet kan my geen voordeel geven,
'k Hou van geen Minnen nog van Trouwverbond,
Want Maegt te blijven is het beste leven,
'k Lag met Cupido en al die hy wont,
Want al het smeecken, Dat Jonckmans spreecken,
Sijn snoo gebreecken, En een valschen gront.
2.
Ik wil in eensaemheyt mijn tijdt verslijten,
En geen verdriet aen man of kinders sien,
So hoor ick geen krackelen noch verwijten,
Dat by de Nieuw-getroude kan geschien,
Neen, 'k meen mijn jaren, Niet te bezwaren,

Met Jock van paren, Maer den Trouw te vlien.
3.
Gy vraegt my waer 'k geweest waer soo Mamaetje,
Had aen Papaetje nimmer gonst betoont,
Maer dat gesprek is maer een ydel praetje,
Onwaert met wedersijdse reen beloont,
Schoon op haer sinnen, de kracht der minne,
Soo veel kon winne, Sy by my niet woont.
4.
Dus gaet vry heen gy sult geen troost genieten,
Vergeef my dat 'k u klagt soo sterk smaet,
Want die de min veragt, acht geen verdrieten,
Dus mijn versoeck is Jongman dat ghy gaet,
Want al u reden, En u gebeden,
En voor'ge reden, Komen veel te laet.

Weerelds Af-fscheydts Liedeken,

Stem: *Als 't begint.*

1.
ADieu van Wareldt met al u geyle lusten:
Ik heb 'er u gedient soo langen tijdt,
Om den Balyaerd:
Coffie, Thee of Choklaed,
Daer ik was alle dage,
Compagnye te baed.
2.
Nonparel de Balletjes, en al de Kaerte-Speelders,
Hoe meenig Piketje heb ik daer gespeeldt,
't Was daer men rookt,
Daer men smookt,
En daer men brast,
Mijn dogt dat mijn jonk hert daer toe genegen was.

3.
Ik wildet gaen verlaten mijn drinken, en mijn klinken,
Ik seg de Meysjes zo Adieu,
Ik soek mijn rust,
Want mijn brand die is geblust,
En ik de Warelt zo Adieu gekust.
4.
Ik bender in een kleyn Kloostertje ghegangen,
Ick heber mijn Kappeken net aen gedaen,
Ik soek een Huys of een kluys,
Met een Kruys,
Ick wilder gaen verlaeten soo mijn Vaders Huys.

Minnende t'Zamen-spraek.

Stem: *Van de Wasser.*

Jongman
AErdsche Godinne, aengename brave Maegt,
Doel van mijn verliefde SInnen,
Die mijn teere Ziel behaegt,

Seg eens wie bekoort gy niet,
Die u schoonheyt maer aensiet?
Seeker 'k moet u eeuwig minnen,
Schoon 't u strafheyt mijn verbiedt.

Dochter.
Ey, ey, loop henen,
'k Heb in 't minste geen vermaek
In u woorden, zonder meenen,
En u praetjes voor de baek:
Vryers, vryers in der daet,
Want het uytterlijk gelaet,
Suchten, steenen, klagen, weenen,
Haer niet eens ter herten gaet.

Jongman.
Soudt gy geloven,
Dat ik door ontrouwe Min,
Soek u teere hert te rooven,
Neen mijn schoonste Engelin,
Proef ach Lief, ach proef my maer,
Schoon dat liep mijn lijfs gevaer;
Nimmer sal dat vier verdoven,
Al was lijden noch zo zwaer.

Dogter.
Tussen het zeggen,
En het doen is onderscheyt,
Even als de bergen leggen,
Tussen 't Zuyd en Noord verspreyt,
Als den Vogel-vanger ze
Het arglistig Garen-net,
Schuylt hy agter heg en struyken,
Tot het Beesjen is in 't Net.

Jongman.
Eer sal den Hemel,
Plett'ren Saet, en Land, en Volk,

Eer sal 't eierlijk Pluym-gewemel,
Nestelen in een dorre Kolk,
Eer een logge Walvis vloog,
Eer ick u mijn Lief bedroog,
Sal den aldergrootsen Kemel,
Gaen door 't kleynste Naelden-oog.

Dogter.
Hoe zwaerder eeden,
Hoe veel lichter van waerdy,
Set die leuren en gebeden,
Met dit zweeren aen een zy,
Vryers met u eeden loop,
Eeden die zijn heel goet koop,
Wilt die aen geen Maegt besteden,
Duysent hebjer op een hoop.

Jongman.
Moet ik dan dragen,
Smaetheyt, straf, of and're schult,
Of hebt gy alleen behagen,
In den toets van mijn gedult,
Wel ik sal langmoedig zijn,
'k Hoop dat nog u Sonne-schijn
Eyndelijk eens op mijn sal dagen;
Hoop van gunst en voelt geen pijn.

Dogter.
Gy draegt geen lijden,
Smaetheyt, schult, of and're straf,
Ben ik vier, zo wilt my mijden,
Brand ik u, gaet van my af,
Want of ik u scheen getrouw,
Ik u eynd'lijk dan noch sou,
Als een gladden draet afsnijden,
Want ik heb geen sin in jou.

Jongman.
'k Kan 't niet verkroppen,
't Hert en Ziel leyt my en beeft,
Voelt eens hoe mijn ad'ren kloppen,
Ach mijn Asem my begeeft;
Ach! ach! ach! dat zijn geen reen,
Dat gy altijd roept van neen,
Selfs een Key beweegt door 't droppen,
Zijt gy harder dan een Steen.

[SChept moet mijn hert, ghy sult verquicken,]

Voys: *Als 't Begint.*

1.
SChept moet mijn hert, ghy sult verquicken,
Door de tranen die ik schrey, Ey my!
Mijn smeken getuygen hoe dat ik ly:
De omhelsingh die ik plag
Van Philis te genieten,
Vlieten ach!
Verlieten mijn dees dag.

2.
Vaert wel, ik sal u eeuwig haten,
Sprak hy, en liep voort heen, vlood heen,
Verlaten 'k bleef staen gelijk een steen,

Ik schreeuw hem eerloos na,
Mijn mont beklemt door 't weenen,
Waer heen? Y sta,
Phylis toont mijn gena.
3.
Maer nu ligtvaerdig stopt sijn ooren?
Ja lacht, en is verblijd, o spijt!
Ik moet hooren dat hy een ander vrijt,
Hy mint een anders Schoot,
En streelt een anders Leden,
O wreede Doodt!
Kom help mijn uyt de noodt.
4.
Hebt gy niet met u Bloedt geschreven?
Doe u de Pen ontviel, mijn Ziel,
Mijn Leven, waer voor ik neder kniel,
'k Schonk u mijn Lente-blom,
'k Had u alleen verkoren,
Trouwloose kom,
En haelt u Schrift weerom.
5.
Siet eens u Letters nu verbleeken,
't En lijkt u Bloed geen meer, ja 'k zweer,
Kon het spreeken, 'tgaf mijn Moordtgeweer,
ik leg nu 't Leven af?
Nu komt de Rouw mijn doden,
O wrede straf!
Kom voert mijn in het graf.

Een Beklagh-Liedeken,

Stem: *O droevig ongeval.*

't SChijnt Cupido is doodt,
Ick leef in grooten noodt,
Ach! siet van droefheydt word ick desperaet,
Alk ick bedenk mijn Maegdelijken staet,
Die soo voor desen wierdt bemindt,
Doen ick tot trouwen niet en was gesint,

Quamen veel Jonghmans by haer gunst aenbien,
Maer ick was trots, ick wou haer niet aensien.
En nu den Minne-brandt,
My treft aen alle kant,
Soo is'er niemandt die my caresseert,
Hoe dat ik pronk, hoe ik ben gestoffeert,
Van alles wat men denken kan,
Nock kan ik niet geraken aen een man,
Alleen te slapen baert my groot torment,
Duurt het nogh langer 'k sterve voor mijn endt.
Vrouw Venus schoon Godin,
O Voedster van de min,
Ey wilt verhooren doch mijn droeve klagt,
Die ik uyt-stort by dagen en by nacht,
Die u haer noodt maer eens hadde geklaegt
Geholpen, 'k bid u weygert't my ook niet
Dat ik door u noch rake uyt 't verdriet.
Spant dan u krachten an,
Al die mijn helpen kan,
O Sint Niclaes die mijn altijdt placht,
Te geven alles daer mijn hert na tracht,
Wilt my nu geven metter spoet,
Een Vryer, die mijn minne-lust voldoet,
'k Sal uwen dagh met groote heyligheyt,
Seer naerstig vieren tot een dankbaerheyt.
Za Jongmans komt dan voort,
Ey weest niet meer gestoort,
Heb ik u te vooren spijtigheyt getoont,
Gy sult met liefde weer werden beloont,
Wilt my maer stoutelijk spreecken aen,
't Zou my niet passen zelf by u te gaen,
De eerst die mijn *Annatje* komt aenboort,
Uyt liefden, 'k sal hem geven het Ja-woort.

E y n d e .

Maegden-Klagt.

Stem: *Besneeude Velden, &c.*

STort droeve oogen een vloed van tranen,
Die u tot licht geloven hebt gewent,
En my helaes den weg doet banen,
Tot alle rampen en zwaer ellent;
Ach! Hemel, ach nu ben ik verlaten
Met mijn onnosele kleyne kint,
O gy trouwloose kunt gy mij soo haten,
Die gy te voren so seer hebt bemindt.
Gy zwoert my by u dierbaer leven,
By al de Sterren by Son en Maen,
Dat gy mijn nimmer soud begeven,
En voor de doot niet van mijn af-gaen,
Maer ach! hoe zijn u trouwigheden,
En u beloften vervlogen als windt,
Gy hoort na suchten of na gebeden,
Gy hebt geen deernis met u eygen Kindt.
Gy gaet so schielijk van mijn vluchten,
On-mededogend trekt gy uyt het Landt,
Gy denkt niet op mijn kermen en zuchten,
Gy laet mijn blieven in grooter schandt,
Dien ik niet magtig ben te verdragen,
Want siet mijn hart door zwaren noodt,
Sal gants versmelten door bittere plagen,
Tot mijn sal halen de bleecke doodt.
O doot! wilt maer een eynde maken,
Ey hael mijn uyt dit droevig Tranen-dal,
Op dat ik eyndelijk magh geraken
Daer myn geen ongeneught meer treffen sal,
Want siet ik ben van yeder verlaten,
Hebt gy meedogen dog met mijn pijn,
Ghy ben 't alleenigh dogh die 't mijner baten,
Mijn hulper en verlosser kan zijn.

Vaer wel dan wereldt vol ongenuchten,
Vaer wel mijn vrienden kleyn ende groot,
En ghy Verrader staeckt maer u vluchten,
Keer vry weerom, want de magere doot,
Heeft reets om mijn gevelt haer schichten,
'k Verwacht den slagh want ick ben gereet,
Geen dinbgh ter weereldt kan my dog verligten,
Van mijn ellenden en droevigh leet.
Gy dochters die met losse sinnen,
Soo licht geloven een valsen Minnaer,
Die u kan trecken tot het minnen,
Door soete woorden en vals gebaer,
Ach laet u nimmermeer dus schenden,
Bewaert u eer u beste schat;
Kom spiegtelt u aen mijn ellenden,
Die tot'er doodt toe ben af-gemat.

Eynde.

Anthre.

WAer blijft gy wreede doodt?
Helaes met uwe schigten,
Verlost mijn uyt de pijn,
Waer in ik heel verdwijn,
Mijn lief en waerde Son,
Ach! wilt mijn pijn verligten,
ô! pijn ô! wreede smert,
Waer door vergaet mijn hert.

Eynde.

Bruylofts Liedt.

Voys: *Kom myn Hartje, kom my Troosje, &c.*

1.
SUlt gy nu mee Huys gaen houwen?
Weet daer is soo veel van doen,
Siet dat komt al van het trouwen,
Voor eerst, 't kind moet sijn gevoen,
En versien met goet fatsoen,
Nu gy zijt Papaetje,
Leer 't Kind soet,
Met 'er spoet,
Roepen a Mamaetje.
2.
Daer is de Pap-pot om gesmeten,
Wel wat sijn de meyden dom,
't Kind heeft van daeg niet gegeten,
Hoor het Lam dat krijt daer om,
Maer gy sit bysonder krom,
Nu gy moet wat singen,
Met u kint,
Wel versint,
Wilt 'er mee gaen springen.
3.
Weet daer is nog meer te doenen,
Navel-bantjes kleyn en groot,
Koussen, kleeren, en ook schoenen,
Hebt gy van doen mee in dees noot,
Geeft u Kind wat Bier en broot,
Ick sal u vertellen,
't Geen daer is,
Door gewis,
Wilt u niet ontstellen.
4.
Tot u Huys-raet moet gy kopen,
Schotels, Borden, groot en kleyn,
En wilt met 'er haest gaen lopen,
Kopen Boter zoet en reyn,
En met een, een vaetje Wijn,
En ook pot en pannen,

Alle gaer,
'k Seg 't is voorwaer,
Lepels en oock Kannen.
5.
Als de Winter komt op handen,
Koop dan Turf en oock wat Hout,
Datje kunt een viertje branden,
Somtijds alsgy zijt wat kout,
Koop wat Spek maer niet te out,
En wat Ossen-stucken,
Wortels, Kool,
By mijn sool,
Worsten om te plucken.
6.
Sagt, hier had ick haest vergeeten,
Wat gy hebben moet in huys,
Een Tafel om van te eeten,
En oock Stoelen mee in kluys,
Oock een Hont of Kat of Muys,
Een Pot om in te koocken,
Een Teljoor,
En Confoor,
Om Taback te smoocken.
7.
'k Heb den bras al van het Trouwen,
Vrienden hout u uyt die staet,
Wilt dees Les van mijn onthouwen,
Maer dan is 't somtijdts te laet,
'k Ra u als mijn beste Maet,
Hout u by dees dagen,
So sult gy,
Gelooft my,
U het noyt beklagen.

[PHilis doch weer-liefd' my betoont,]

Toon: *Courante la bare.*

1.
PHilis doch weer-liefd' my betoont,
U voegt geen wreedtheyt, Wijl u aerdigheden,
U schoonheyt en volmaeckte leden,
Getuygen dat in u yet God'lijcks woont,

Want wie maer eens u soet gesicht,
Aenschout, siet dat 'er in het verborgen ligt,
De Minne-moeder met haer kleynen bengel,
'k Hou 't voor gewis,
Geen schoonder Engel
In den Hemel is.
2.
Een Engel sond gy wesen hier,
En door u glans als een Godin verheven,
Indien gy wilt mildadig geven,
Verlichtenis aen mijn verteerent vier,
Vraegt gy, wat gy my geven kont,
Maer duysent kusjes voor u lieve mont,
Met duysent kusjes konje my betalen,
Venus doet 't om niet,
Wel hondert duysent malen,
Dat het niemandt siet.
3.
Maer neen mijn eys is veel te dom,
Vergeeft Philis mijn al te groot begeeren,
Het mogt u lieve lipjes deeren,
Dies geeft 'er geen, of neem 'er ses weerom,
Begeer je dan noch beter koop,
Soo neemt 'er ses mael ses toe op den hoop,
Wat kan ick meer, wat kunt gy minder geven,
't Past een Godin,
Geen ander leven,
Noch geen ander min.

Minne-Wed,

Voys: *Als 't Begint.*

1.
AY Vrinde Beminde,
Ik bid u hoort aen,
Ik bender lestmael

Uyt wandelen gegaen,
Al na 't eene Dorp of 't aer,
Daer sag ik wat Boeren by malkaer.
2.
Sy zongen en sprongen,
En waren te Vree,
Sy liepen en riepen,
Wy doen ook mee,
't Was Jaepje en Knaepje,
Die quamen daer by,
Maer Jaepje die gong 'er,
Bysonder op sy.
3.
Ons Krelis en Melis,
Die quamen seer bly,
Met Tryntje en Wyntje,
En Grietje Commeny,
Ook Klaertje en Maertje,
Die zagen heel scheel,
Die dansten met Crelis,
Al na de Veel.
4.
Sy dronken en klonken,
Tot sy waren Sat,
En Wyntje met Tryntje,
Die zaten op 't Vat,
Die sopen de Stopen,
Wel schoontjes uyt,
De Boeren die Vogten,
't Was doe verbruyt.

Minnaers-Liedt.

Op een schoone Voys.

1.
GY siet vrolijk de herten in pijn,
Wilt niet minnend' maer vriendelijck zijn,
En wanneerje de tanden doet wateren,
Door een kleyn tekentje van uwe gunst,
Merkt als gy my doet lacchen en schateren;
Dat onverschillentheyt is de grootste kunst.
2.
't Is u jonkheyt en brave gestalte,
't Is u schoonheyt daer gy soo op bralt,
Gy woud dat se u de sinnen betoveren,
Dat u bekoorlijkheyt ons wetten stelt,
Maer wat baet het een Ziel te veroveren,
Die gy niet houden wilt in u gewelt.
3.
Denkt, ô Silvia denkt op den tijt,
Denkt dat alles op aerden verslijt,
Denkt dat de Lente geeft blommen en bladeren,
Denkt dat men Somers leckere vruchten plukt,
Maer als herfst en winter komt naderen,
Dat alles is verrot en af-geplukt.
4.
Merkt u Lenten dan wijsselijk aen,
Als gy de Somer voorhanden hebt staen,
Wacht u voor ongevoeglijk te dartelen,
Als gy een Minnaer om u lijden ziet,
Want al meendt ghy de Min te ontspartelen,
'Is voor een tijd, maer 't duert voor Eeuwigh niet.
5.
Merkt dan dat gy den Minnaer besint,
Eer dat u Herfst of Winter begint,

Want als dan van Liefde te handelen,
'k Stel 't aen u oordeel of 't wel voegen sou.
'k Meen gy soud'er u Minnaer sien wandelen,
En blijven sitten vrysier, weeuw, nog vrou.

Anthre.

KOm hier nu dwase Jeugd,
Ik sal u Lessen geven,
Indien gy vol van vreugd,
U dagen lang wilt sien,
Veragt de Minne-pijn,
Want sy u Jonge leven,
U goed en oock u bloed,
Door pijn verteeren doet.
2.
Mint de God der Wijn,
Die doet ons 't hert verheugen
Als wy treurigh zyn,
Soo troost hy ons gemoed,
Sijn traentjes sijn soo soet,
't Zijn sulke leckere Teugen,
Dat edele Bacchus nat,
Dat wert men nimmer sat.
3.
Het aldersoetste soet,
Dat oyt een Mens kan smaken
Dat is men Minnen moet,
Het edele Druyven sop,
Dat vult ons herte op,

Met vreugt en doet ons haken,
Na 't vrolyk sonder endt,
't Verbandt al ons elendt.
4.
Dat de Beker aen,
Ten Kimmen vol geschoncken,
Omringt met Druyve-blaen,
Gevult met Nector soet,
Sa, sa met brave moet,
Ten gronde uyt-gedroncken,
So doet de Godder Wijn,
Sijn Kinders vrolijck zijn.

E y n d e .

Minne-Klagt.

Stem: *Poliphemus aen de strande, &c.*

GY die in des minnaers klagen,
Schept behagen,
Als die nimmer door de min,
Of een schoonheydt van vermogen,
Zijt bewogen,
Gaet aenschout mijn af-godin.
Als een Schip dat op de Wallen
Is vervallen,
Wordt hy die haer schoonheyt siet,
s'Is de schoonste aller vrouwen,
In 't benouwen
Raeckt hy die haer niet en vliedt.
Niet is aen haer schoone Leden,
Dat met reden
Niet de naem van schoon verdient,
Ach! wat was ick doen beminlijck,
Doen sy sinlijck,

My de Naem gaf van haer vrient.
Nimmer zijnder Koningrijken
Te gelijcken,
By die vreugt, die 'k aen haer vont,
Als ik hare roode kaken,
Mocht genaken,
En haer lieve Rosemont.
Niets wou sy om my te tergen,
My verbergen,
Ja haer lichaem moeder-naekt,
Heeft zy voor my gaen ontkleden,
En haer Leden,
Soo aen my gemeen gemaekt.
Noyt heeft Schilder op panneelen,
Door Penceelen
Een beminlijk Beelt gemaelt,
Of gelijkenis gegeven,
Na het Leven,
Daer sy niet de prijs van haelt.
Ach! wanneer ik mijne lusten,
By haer blusten,
Wen haer schoonheyt ongemeen,
Sich zo lief aen my vertoonde,
En my loonde,
Scheen 't dat sy van liefd'verdween.
Maer helaes! hoe kan 't verand'ren,
Met malkand'ren,
Die ik meende als mijn vrouw
Al mijn leven te genieten,
Tot verdrieten,
Ach! die heeft versmaet mijn trouw.
Acht g'uw schoonheyt
Niet meer waerdig,
Soo lichtvaerdig,
Die te schenken sonder noot,
Aen een ander, die g'uw sinnen,
Laet verwinnen,
En my jaegt tot in der doot.
Die de maegdom
Heeft genoten,
Te verstoten,
Sag men nimmer sonder Reen,

Die een Maegt haer bloemtjen even,
Heeft gegeven,
Sal sy noyt verstoten, Neen.
'k Had u lichaem voor een poosjen,
Maer het roosjen,
Heb ik (meen ik) niet geplukt,
't Was een ander van te voren,
Wis beschoren,
Die het is voor my gelukt.
'k Wensch nochtans dat gy u dagen,
Sonder klagen
In de Echte vregud verslijt,
Maer wat vreugt sal ik verwerven,
Ik moet sterven,
Wijl ik ben mijn Engel quijt.

[EYlaes! wat droevig ongeval,]

Voys: *Verlaet gy myn verheven.*

EYlaes! wat droevig ongeval,
Benaud mijn ziel met schorre vlagen,
Van ramp op ramp, eylaes! hoe sal
Ik al het leet konnen verdragen?
Nu mijn Clarinde is,
Also schielijk door de Doodt,
Gerukt in 't Aerdse schoot.
2.
Kan ik gelijk door vier en spel,
Tot onder 't aerdse Schip op klimmen,
Ik daelde in de nare Hel,
Aenbad de Dorst al van de Schimmen,
O! mijn Clarinde Maegd,
Maer eylaes! het kan niet zijn,
Onlydeloose pijn.
3.
Kom snelle Doot mijn lust geen meer,
Te leven, want ik heb vernomen,
Mijn Levens-draet scheprt u Geweer,
Wilt door medogentheyt door-boren,
Maer 't waerdste dat mijn ziel,
En door het vinnigh Stael,
Tot mijn benaude dael.

4.
Wat agt ik vinniger, neen 't is soet,
En aengenamer voor mijn sterven,
Het leven is maer vrange roet,
Tot bitterheyt als ik moet derven?
Maer 't waerste dat mijn Ziel,
Bestaet in volle vreugd,
Komt spiegel van de deugd.
5.
Kom Spoken uyt u nare Dal,
En wilt mijn treurig hert versagten,
En voert op mijn plaets daer sal,
Ik Uyteren mijn droeve klagten,
Ik meen het Eliseese velt,
Op dat ik daer met lust,
By mijn Clarinde rust.

E y n d e .

Maegden-Roos.

Voys: *Daer zyn Cameniertjes, &c.*

1.
ACh! wat eyst mijn waerde?
Wat begeert mijn Bruydegom,
Gy alleen op Aerde,
Acht ick waert mijn Maegde-blom,
Maer gy eyst hem veel te vroeg,
Want het is nog tijdts genoeg;
Schoon ick nu voor een poosje,
Met een bloosje,
't Maegden roosjen,
Ik u van my joeg.
2.
Hoe kunt gy begeeren
Van u lief haer Mageden-pronck,
Die noyt Maegt met eeren

Door de Trouw-dag van haer schonck:
Waerom wilt gy dat u lust?
d'Eerstemael soud zijn geblust?
't Roosje is de fleur des Maegden:
Die het waegden,
Die beklaegden,
Al te laet haer rust.
3.
Kunt gy my soo haten?
Die ick acht mijn waerdste vriend,
Om mijn te verlaten?
Sonder dat ick 't heb verdient?
Wordt een Maegt soo deer verleyt,
Dat sy raeckt haer Maegdom quyt;
Wilt het met my ten besten houwen,
Sulcke Vrouwen,
Zijn in rouwen,
Door haer geyligheydt.
4.
Als 't roosje is genooten,
Eerder als op 't Bruylofts bed,
Die Bruytjes zijn verstoten
Eer s'er hebben op gelet,
't Roosjen moet een kuyse vrouw,
Nimmer geven door de Trouw,
Of soo sy 't haer laet ontpraten,
s'Is verlaten,
't Kan niet baten,
En sy blijft in rouw.
5.
U staet toe te eyssen,
't Maegden soet dat u behaegt,
Maer u af te wijsen,
Voegt my als eerb're Maegt:
'k Weet mijn Maegdom komt u toe,
Maer ick bense noch niet moe
Laet 'er eerst een twee drie weecken,
Zijn verstreecken,
Dan bekeecken,
Of ick 't dan niet doe.

Ey wilt my verschonen,
Dat ik u met eerbaerheyt,
Noch niet kan belonen,
Door de knoop is vast geleyt,
't Bloemtjen werd voor u bewaert,
Laet het noch wat zijn gespaert,
't Zal u daerom noch na desen,
Soeter wesen,
(Uytgelesen)
Als wy zijn gepaert.

Een aenganeme Vryagie, tusschen Rosette en Koridon.

Voys: *Eylaes wat droevig Ongeval, &c.*

ROsette Lief, nu ik versta,
Dat weder-min heeft beseten,
En dat gy selfs van liefde blaekt,
Nu is mijn druk geheel vergeten,
Nu hoop ik het te bekomen,
Mijn Roset vergunt mijn ach!
Dat ik by u vernagt,
Dan sal ik in mijn armen,
U verwarmen,
Lief in dese nacht.
2.
Gy klaegt dat ik ben als Diaen,
Van die men noyt kon min verkrijgen,
Gy sult van mijn noch troost ontfaen,
Door al u trouwighheyt en verblijden,
Kom laet ons te samen treden,
Coridon wat aen een sy,
By deese klaer Fonteyn,
Een kus sal ik u geven,
Lief mijn leeven,
Weest dan maer gerust.
3.
Na Duysternisse komt het ligt,
Uyt droefheyt komt ons vreugt te voren,
Mijn hert is mijn geheel verheugd,

Van vrolijkheyt te zijn gebooren,
Gy Sang-Godinnen al te mael,
Met vreugd zijt in u troon,
En ook gy Venus Soon,
Want gy hebt met u pijlen,
Doen verdwijnen,
Als het leet van mijn.

Verliefde Minnaer.

Toon: *Belle-Iris.*

1.
ALs ik waerde Isabel,
Op u schoonheyt sla mijn oogen,
Wort mijn hert tot mijn bewogen,
En na 't rechte Minne-spel,
Blakende met groot verlangen,
'k Sie geen jonge Maegden aen,
Of haer roode Rose Wangen
Sijn maer Sterren by de Maen.
2.
Hebe, net van top tot teen,
Sou ik om u varen laten,
Om u schoonheyt boven maten,
't Kroost der wel-gesteld' Heleen,
In bevalligheyt van wesen,
Iris glansrijk in gewaet,
Souden vol van Droefheyt wesen,
Alse sagen uw gelaet.
3.
Uwe Lippen van Robijn,
Hebben Nectar op haer boorden,
By de Maet-klank uwer woorden,
Riekt men geurig Ambrozijn:
Maer u deugden noyt volzongen,
't Onwaerdeerlijk Zielen-goedt,
Zitten op de Lip nog Tonge,
Maer bezielen 't reyn gemoet.

4.
Om te kussen uwen mont,
Dalen Goden uyt haer Troonen,
Maer ick sal, ach! Overschoone,
Als 't my wordt van u gegondt,
Kussen uwe Lipperingen,
Dat de geest van 't lievend' hert,
Door geen mont der Hemelingen,
Oyt daer van getrocken werd.
5.
Maer wie heeft 'er oyt gestreeldt,
Suyvere Goddinne Leden?
In den Hemel werd gestreden,
Om 't ontsacchelijcke Beeldt,
Geeft dan Goon (Gy kondt het geven,
Dat ick met die suyv're Son,
Tot onsterflijckheydt verheven,
Nectra drinck uyt 's Hemels-bron.

E y n d e .

[PHilis gy hebt gewonnen,]

Voys: *Als 't begint.*

1.
PHilis gy hebt gewonnen,
Gy hebt mijn ziel beklommen
U oogjens vol van gloed,
Bewegen mijn Gemoed,
En doen ik d'heldere stralen,
Van mijn Lief had ontfaen,
Dan moet mijn Ziel gaen dwale
Want u ligt scheen als d'Maen.
2.
Den Hemel sal 't getuygen,
Hoe ik mijn knie moet buygen,
Door de zwakheit van mijn kragt

Want gy hebt meerder magt,
U begaeftheyt vol van gaven,
Ach! hoe schier gy my door 't hert
En gy komt mijn Ziel te laven
Sonder dat ik voel eens smert.
3.
Jonkman u droevig praten,
En magh u dogh niet baten,
Vertreck, want het is tijdt,
Gy raekt in groote strijdt,
Ik heb een ander uytverkooren,
Die mijn Jonk hert heeft besint
Daerom is 't moeyt verlooren,
Want gy nu verlaten bint.
4.
Ik hoop nog in u armen,
Schoon Lief mijn te verwarmen
Geopent te zijn met lust,
Te stellen mijn gerust,
En al door 't soet vriendelijck stralen,
Van u Oogen ende mont,
komt in mijn Boesem dalen,
Gy hebt mijn Jonk hert gewont.
5.
Hoe soud gy konnen lijden,
Een die u komt verblijden,
Te helpen uyt de noodt,
Eer dat de droeve doodt,

Mijn doorschiet met scherpe pijlen,
Ach! ach! ach! wat groote noodt,
Ach! mijn Engel wilt dog lijden,
Dat mijn graf mag sijn u schoot.

6.

Ik roep, ik sugt, ik weene,
Lief wilt mijn troost verleene,
Want ik sterf als ik u sie,
Van enkel melankolie,
En dat ik van u moet scheyden,
Mijn droevig oog aenschijn,
Filis wilt mijn dog ontfangen,
Ach! mijn alderliefste mijn.

7.

Kan ik geen troost ontfangen,
Daer ik soo na verlangen,
Alle mijn vreugt en pleisier,
Is gelijk een Blixem-vier,
En dat ik van u moet scheyden:
Ik sterf van groote pijn,
En mijn geest die sal u quellen:
Als ik sal begraven zijn.

E y n d e .

[ACh! Meesteres aenhoort mijn klaghten,]

Voys: *Besneeude Velden, &c.*

1.
ACh! Meesteres aenhoort mijn klaghten,
Die ik hier om u liefde stort,
'k Bid u wilt dog mijn pijn versagten,
Waer door mijn leven seer werdt verkort,
Ach! wat een doodt sult ghy mijn laten sterven,
Ach! ach! hoe sal 't met mijn nu vergaen,
Mijn tweede sal ick u dan moeten derven,
'k Verstik in al mijn droevig getraen.
2.
Kom Cupido kleyn Venus wigje,
Ick bidt u troost my in mijn smert,
Ach! kleyne guyt schiet met een schigje,
In't binnenst van mijn Liefjens hert,
Maer ach! sy hoordt niet na mijn droevigh zugten,
Soo bid ik u dat gy my toont u kragt,
Ick sie helaes! dat ik anders moet vlugten,
Want 't is vergeefs waer op ik wagt.
3.
Soo ik daer nu niets kan verwerven,
Door kragten van de Minne-Godt,
Ach! soo sal ik van droefheyt sterven,
ô! Al te wreede en droevig lot,
ô! Soete min hoe komt gy mijn bestryen,
Met soo veel rampen pijn en smert,
Ach! meesteres helaes gy doet mijn lyen,
ô! Groot Goon, ey troost mijn droevigh hert.
4.
Ach mogt ik maer een minne-vonkje,
Geniten uyt haer lieve borst,
Mijn lief bestraelt mijn met een vonkje,
Alwaer 't verliefde hert na dorst,
Kan gy u minnaer hier soo laten sugten,
Ach! maekt mijn eens u liefden bekent,

Want anders sal ick Bos en Bergh doorvlugten,
Tot dat mijn leven raekt aen het endt.

Minne-Lied.

Voys: *Courante la Reyne Nouvelle.*

1.
ALs het hert door getrouwe Liefde sterft,
Wat sal 't u moorderesse dan baten,
En als de Ziel het Lichaem moet verlaten,
Indien ik geenen troost verwerf,
Als het hert van getrouwe liefde sterft,
Wat sal 't u moorderesse dan baten.
2.
Gy weet dat u toe komt mijn hert,
En gy kent mijn getrouwe Liefde,
Ach! dat ik u geliefde,
Maer nu soo loont gy my met smert,
En gy weet dat u toekomt mijn hert,
En gy kent mijn getrouwe liefde.
3.
Liever wil ik sterven van u handt,
Als dat ik sonder u sou leven,
Ach! moet ik u begeven,
Gy staet dog in mijn hert geplant,
Liever wil ik sterven van u handt,
Als dat ik sonder u sou leven.

Bruylofts-Wens.

Stem: *Als 't begint.*

NU seydt gy Bruydegom op heden,
Neemt u Bruytje aen seer bly,
Want gy zijt in den Egt getreden,
Set u Bruytje aen u sy.

Leeft nu met u Bruyt in vrede,
't Is de woonplaets van 't fortuyn,
En wilt nu Godts Wet na treden,
Gaet niet te krom nog niet te schuyn.
Nu bent gy heden uyt 't verlangen,
't Jaer dunkt u geen dag te zijn,
Want gy streeld haer borst en wangen,
't Is een balsem voor de pijn.
Want het is een ander fluytje,
't Is een flesje maer niet digt,
Het is u eerwaerde Bruytje,
Nu ik heb het haest verrigt.
Maer ik had noch haest vergeten,
Gy sult eer het Jaer is uyt,
En gy sult het dan wel weten,
Hoe een mens dan is gebruyt.
Ik sou u het haest wel zweren,
Dat gy sult haest Vader zijn,
Kunt gy 't niet gy sult wel leren,
Onthout vry dees les van mijn.
Want dan komt de vreugt met eenen,
't Is voor seker en gewis,
Als u Kinders 't leggen stenen,
Weet de vreugt van trouwen is.
Nu laet ons dan helder drinken,
En gaen roepen overluyt,
Laet de roemers lustig klinken,
Roept al t'saem lang leeft de Bruyt.

[SAl ik altijdt droevigh zijn,]

Voys: *Belle Iris.*

1.
SAl ik altijdt droevigh zijn,
En in duysent ongenuchten,
Altijdt weenen, Altijdt suchten,
In de zwaerste minnepijn,
Sal ik altijdt bitter kermen,
En niet eens de weder-min
Van mijn kille Nimf om-armen,
Die 'k dus onbeweegelijk vin.

2. Mocht ik maer een oogenblik,
Jupijns hooge macht besitten,
'k Achte dan noch brand noch hitte,
Daer ik nu schier in verstik,
Sy sou dan mijn Leda wesen,
Sy sou mijn Europa zijn,
En ik sou mijn selfs genesen,
Onder Stier of Swane-schijn.
3. 't Kille hert van Amarant,
Heb ik eyndelijk bewogen,
En gebragt tot mededogen,
Na soo grooten tegenstandt,
Maer wat dat ick heb geleden,
Is mijn Amarant bewust,
Eer ik haer door mijn gebeden,
Heb in minne-slaep gesust.
4. Amarant is al mijn lust,
Die my soo veel vreugt kan geven,
En vernoeging in mijn Leven,
Amarant is waert gekust,
Amarant schept ook behagen,
In haer trouwen Lisimon,
Die sy weer-min toe wil dragen,
Wijl s'hem altijd trouw bevon.
5. Nu is al mijn smert gedaen,
Wijl dat haer bevallig oogjes,
Rechte pijl en minne-boogjes,
My soo vr[ien]delijk lonken aen,
'k Set nu al het angstig vresen,
[En] misnoegen aen een kant,
Wijl ik sie bemind te wesen,
Van mijn schoone Amarant.
6. Onse wederzijdse gloet,
En de kuysse minne-lusjes,
t'Zaem gemengt met soo veel kusjes,
Dat ons Zieltjes vreugt aendoet,
Houdt ons vaek soo opgetogen,
Met de Lipjes tegen een,
Dat wy wensen soo te mogen,
Varen na den Hemel heen.

Entre.

1. SPeelnootjes al te zaem,
Wilt nu eens helder drinken
Kom schenker geeft een Fluyt,
Aen Bruydegom en Bruyt,
Drinkt schoontjes uit u glas,
En laet de Roemers klinken,
Ter eeren van dit Paer,
Die nu sijn by malkaer.

2. Speelnootjes zijt verheugt,
Wilt u keel helder spoelen,
Weest vrolijk in u doen,
En geeft malkaer een soen,
Speelnootjes 'k wed dat gy
Ook wel eens soud krioelen,
Op 't soete Ledekant,
En blussen daer u brandt.

3. Nu Bruytje weest gerust,
De tijdt die sal haest naken,
't Geen daer gy soo na tragt,
Sult krijgen in dees nagt,

U brandt sal zijn geblust,
U Bruygom sal dan smaken,
Tot u en zijn vermaek?
Waer na hy heeft gehaekt.
4.
Nu Bruygom veel geluk,
En ook gy Bruytje mede,
Leeft vorlijk in u staet,
U Bruygom niet verlaet,
En ook gy Bruygom mee,
Leeft met u Bruyt in vrede,
Op dat gy voor en naer,
Meugt leven by malkaer.

E y n d e .

Minne-Klagt.

Voys: *Is de Liefde soet lijden, &c.*

1. MYn Lief is verdweenen,
Mijn hoop is tot niet,

De schone Clemene,
Die laet mijn in't verdriet,
Ach! mocht ik een vonkje,
Genieten van haer,
Gy gaeft my een lonkje,
Als ik by u waer,
Maer ik leg te stenen,
Ja ben in veel pijn,
Laet gy mijn dan weenen,
En gaet soo van mijn.
2.
Clemene gaet vlugten,
Sy laet mijn alleen,
En hoort mijn alleen,
Noch acht geen geween,
Sy heeft geen medogen,
Met die haer bemint,
Haer glinstrend' ogen,
Die had ik besint,
En haer Roder wangen,
En haer Roder mont,
Dat was mijn verlangen,
Dat heeft mijn door-wont.
3.
Haer wit Evore tanden,
Die stonden heel wit,
Daer by nog twee handen,
Sy waren als git,
Haer Wangen die blosen,
Twee Borsjes heel schoon,
Die stonden als Rosen,
En spanden de kroon:
Twee Tepeltjes ronde,
Daer als een Corael,
Die mijn hart door-wonde:
Gelijk als een stael.
4.
Haer poesel blanke leden:
En haer volmaekte schoot,
Die mis ick nu heden;
Dat doet mijn de doot:
Waer sal ik nu vlugten,

Waer sal ik nu heen:
Ik staek nu het zugten,
En ook het geween,
Ik ga Bachus minnen,
'k Verlaet nu de min:
'k Kan u dog niet winne;
Adieu mijn Godin.

Engels Ayr.

1.
MYn lief en tweede ziel, waer gaet gy vluchten?
Ach! ach! gy doet my droevig suchten,
Al vlugt gy nog so verr' ik sal u volgen,
Mijn Engel hout u niet verbolgen,
Waerom sout gy mijn dog so konnen haten?
'k Bid u ô Schoone wilt mijn niet verlaten.
2.
Ontrouwe Minnares, gaet gy mijn begeven?
En doet mijn eynde, mijn elendig leven,
Waer blijft gy snelle doot met uwe schigten?
Kom wilt mijn door u Pijl verligten,
Terwijl ik nu helaes van moet gaen zwerven,
Is mijn grootste troost allen, in 't bitter sterven.
3.
O! Wreede Minnares, die mijn doet sterven,
En vreugt, ja 't leven selfs doet derven,
't Sal dan door bos en berg om u gaen dwalen,
Om daer mijn laetste Adem-sugt te halen,
Dan sult gy wreede dese naem be-erven,
Dat gy u trouwste Minnaer hebt doen sterven.

Minne-Klagt.

Stem: *Thrio, &c.*

HElaes! sal ik u niet Minnen,
Is nu mijn Hoope tot niet?
Om dat gy van mijn vliet,
Sal ik dan geen troost verwinnen,
Maer laes, ach laes!
Want sy doet myn suchten,
'k Leef in veel pijn,
Sal ik noyt by u zijn,
Gaet gy nu van mijn,
Gaet gy so van mijn vluchten,
Sal ik, Sal ik,
Dan eeuwigh gaen suchten,
Ach! mijn Engelin,
Want ik u seer bemin.

2.

Heel onrecht heb ik verkooren,
Want ik u mijn min aenboot,
Gy laet mijn in noot,
Want het is nu al verlooren,
Ik gaa, ik gaa,
Mijn van u begeven,
'k Vlieg door bos en dal,
Op dat ik daer ook sal,
Met groot ongeval,

Verslijten daer so mijn dagen,
Aen 't bos, aen 't bos,
Sal ick het nu gaen klagen:
Adieu mijn Vrindin,
Ik set u uyt mijn Sin.

Bruylofts-Liedt.

Stemme: *Als 't begint.*

1.
OM niet alleen te slapen,
Wanneer Godt Adam schiep,
Soo heeft hy mee geschapen,
Eva die by hem sliep,
Op dat alsoo door Man en Vrouw,
Het Aerts-Geslagt vermeeren souw,
Door het soet, door het soet, door het soet, soet, soetelijk stoeyen,
Dat de Bruyt en Bruydegom doet.
2.
Dus sijn wy allegader,
Van Adam voort gebragt,
Die was den eersten Vader,
Van 't menschelijk geslacht,
Daer Noach, Loth en Abraham,
Isaac, Jacob, Joseph van quam,
Door het zoet, & c.
3.
Wy zijn dan van Natuure,
Geteelt van Adams zaet,
En dit sal blijven duuren,
Soo lang de Wereldt staet,
Ons Bruytjen denkt vast met merken,
Hoe 't minne-spel gaet in sijn werk,
Door 't zoet, & c.
5.
'k Wil niemant verschoonen,
't Zy dan Jonk of Out,
't Sy Mans of Vrouws-Personen,
't Wenscht al te zijn getrout,

Men ziet om dat verborgen spul:
So worden Knegtjes en Meysjes dul,
Door het soet, & c.
5.
Wel waerom soud' ik schroomen?
Te zingen van die vreugt;
Wij zijnder van gekomen,
Hoewel 't ons niet en heugt,
Of jy Speelnots jou weygerigh hout,
Jy wenst al mee te zijn getrout,
Door 't soet, & c.
6.
Geluk wensch ik u Beyden,
Heer Bruydegom en Bruyt,
Nu Speelnoots wilt haer leyden,
Met vreugt ter kamer uyt,
Op datse worden beyd' gewaer,
Een Soon of Dochter binnen 't Jaer,
Door het soet, door het soet, door het soet, soet, soet, soetelijck stoeyen,
Dat Bruydt en Bruydegom doet.

Minne-Klagt.

Voys: *Weest over schoon Herderin, &c.*

MYn Philida is van mijn getreen,
Sy laet mijn hier nu staen alleen,
Wat helpt nu al mijn klagen,
Mijn Engel gaet vlugten heen,
Daer ik by nagt en dagen,
Gestadig om haer nu ween.
2.
Vrouw Venus helpt my uyt de noot,
En schiet u Pijlen in haer schoot,
Ach! moge ik nog eens een vonkje,
Genieten van haer gesigt,
Ach! kreeg ik nog maer een lonkje,
Kom help mijn Venus-Wigt.
3.
Maer jy gaet vlugten nu van mijn,
Sal ik dan nimmermeer by haer zijn,

Dan gae ik door Velden en Hagen,
Door Berg, door Bos en Dal,
Het wout sal ick gaen klagen,
Verhalen mijn ongeval.
4.
Adieu nu Philida mijn Godin,
Ik sal u setten ook uy mijn sin,
Kom Venus met al u Goden,
Mijn Philida hoort mijn niet,
Ik heb haer mijn trouw geboden,
Sy laet mijn nu in 't verdriet.

Drink-Lied.

Voys: *Allons de sus lerbette*

HEy laet ons vrolijk leven,
En altijd lustig zijn,
Soo lang ons d'Aerd wil geven,
Van den allerbeste Wijn.
Ik bemin Bacchus teugen,
En verban al 't verdriet,
En leet uyt mijn geheugen,
Zorg en hertseer van my vliedt.
Ik wil ook niet beminnen,
Want ik de Liefde haet,
'k Verbanze uyt al mijn Zinnen,
En ik leef in beter staet,
Zorg en angsten verzellen,
Die leven in de min,
Maer geen ontrusten quellen,
My die 't vrolijk Nat bemin.
Ay laet ons dan niet vreesen,
Maer minnen met verstant,
Het glas sal 't Lief dan wesen,
Dat wy bieden mont en hand,
Laten wy ons genoegen,
En ook noyt onrustig zijn,
Maer ons tot vreugde voegen,
Smoort de droefheyt in de Wijn.

Quade Huyshoudin[g.]

Voys: *'t Wilder geen meer gaen, &c.*

1. LEstmael quam ik eens getreden,
Hier in d'een of d'andere straet,
Daer hoorde ik veel wonderheden,
Maer weet het was al vry wat laet.
2.
Een naer gedruys klonk in mijn ooren,
Het was daer tusschen Man en Wijf,
Sijn Wijf riep Jan wilt gy niet hooren,
Met viel hy haer daer op het Lijf.
3.
Het gongh daer op een Schermutseeren,
Hy veegde haer de stof van 't goed,
Maer sy begon te lamenteeren,
Want ziet, zy spoog schier gal en bloed.
4.
Dees Vent begon daer doe te snappen,
Gaet voort van hier en hout u mont,
Of 'k sal u voor u Wangen klappen,
En smijten u soo aen de gront.
5.
'k Sal u slaen al sonder liegen,
Dat u de Ziel u maers vliegt uyt,
En laet u Lighaem dan soo vliegen,
Na Lucifer, die zwarte Guyt.
6.
Ik stond dit werk aen te schouwen,
Mijn dogt dit is een slegt gerijf,
Is dit om Vriendschap te behouwen,
Ik lagh dan met sulk tijd-verdrijf.
7.
Hy zeg, 'k zal u den hals nog breeken,
Gaet voort terstont van mijn vandaen,
Sonder nog een woort te spreecken,
En ik ben ook na Huys gegaen.

Register.

A.

ACh! mijn Waerde, mijn Beminde.	12
Ach! hoe werdt mijn Ziel door liefde aangedreven.	16
Ach! Engelin.	21
Alweer een Blaeuwe scheen.	24
Ach! die droef en koude dagen, komen weer op de hant.	35
Ach! wierd ik eens bemint.	41
Annaetje schoone Maegt.	47
Al wat men doet men kan geen Juffrouws winnen.	54
Adieu dan Warelt met al u geyle lusten.	65
Aerdtsche Godinne, Aengename brave Maegt.	57
Ay Vrinds beminde.	67
Ach! wat eyst mijn waerde	74
Als ik waerde Isabel.	77
Ach! Meesteres aenhoort mijn klagten.	81
Als het Hert door getrouwe liefde steft.	82

B.

Bachus komt dalen eens by mijn neer.	7
Bedroefde Herder ach!	46

C.

Climene schoonste uyt-gelesen.	15
Couragie, sa nu krijgh ik leven.	44

D.

Doe ik in 't begin.	11
Drinkt schoontjes uyt.	28
Doen Daphne d'overschoone Maegt.	36
Den Echten-staet kan mijn geen voordeel geven.	

E.

Eylaes nu is mijn hart en sinnen.	35
Een Kusjen is wel soet.	45
Eylaes! wat droevig ongeval.	73

F.

Flora, wilt u ontwaken.	12
Flora gaet gy my so verlaten.	35

G.

Gy bedriegt mijn o schoon Godin.	49
Gy siet vrolijk de harten in pijn.	69
Gy die in des minnaers klagen.	71

H.

Hoe kan ik vrolijk wesen.	3
Het best op aerd is een gerust gemoet.	5
Hoe pleeghdt de min op mijn nu steedts sijn wraek.	8
Helaes mijn suchten zijn om niet.	43
Helaes sal ik nu niet Minnen.	89
Hey laet ons vrolijk leven.	92

I.

Ik kniel nu voor u Godin Cypres altare.	9
Ik bemin de Wijn.	18
Is'er dan geen troost by u.	52

K.

Kom hier nu dwase Jeugd.	70

L.

Lestmael quam ik eens getreeden.	93

M.

Mijn Cloremeen.	23
Maria schone Son, gy sult nu 't soet ontfangen.	25
Mijn Engel mijn waerde.	26
Muskadelle.	ibid.
Mijn soete Minnaeres, moet ik u verlaten.	29
't Minnen doet 'er ons vrolijk leven.	39
Mijn Lief is verdweenen.	86
Mijn Lief en tweede ziel, waer gaat ghy vluchten.	88
Mijn Philida is van mijn getreen.	91

N.

Nu siet gy Bruydegom op heden.	82

O.

O! Herderin ach schoone maegd.	7
O! Godin, is dit nu voor mijn min.	13
O! Filis soete Bekje.	27
Om niet alleen te slapen.	90

P.

Philis hoe lieflijk zijnder u lonken.	25
Philis doch weer-liefd' my betoont.	66
Philis gy hebt gewonnen.	78

R.

Rosette Lief, nu ik versta.	76

S.

Sa kom mijn Vrient.	5
Sa drinkt eens om.	10
Sal dan mijn droeve klaght u noyt tot min verwerven.	14
Sult gy mijn soo Eeuwigh haten.	17
Schoon Godin u troost te derven.	19
Sal ik Godin dan Eeuwigh truuren.	20
Soet Zieltje daer de min.	31
Schoon dat gy mijn al prijst.	32
'k Sal het minnen nu gaen verlaten.	38
Sal dan mijn minnares.	40
Stort nu mirt en soete Rose-blad're.	49

Schep moet mijn hert, gy sult verquicke. 60
't Schijnt Cupido is doodt. 61
Stort droeve ogen een Vloet van tranen. 63
Sult gy nu mee Huys gaen houwen. 65
Sal ik altijt droevig zijn. 83
Speelnootjes al te saem. 85

V.

Verhoort mijn Lief mijn twede leven. 23

W.

Wat gevoelt een minnaer pijne, Bis. 4
Waer blijft gy Filis soet? & c. 24
Waer bent gy mijn twede leven. 30
Wel wat of Crelis over quam. 51
Waer blijft gy wreede doodt. 64

E y n d e .